

Cela

Místodržící byl zabit. Před desítkami svědků přímo v průvodu a před očima vlastní gardy. Když se jim rovnou pod nohama převrhl vozík se zeleninou a na chvíli tak upoutal jejich pozornost, místodržící padl bez dechu na ulici. Všichni to viděli.

Jiné místo, pár hodin poté. Chodbou se nese jen prskání a hukot pochodní. V tichu, které kolem panuje, se zdá být až neuvěřitelně hlasité. Nebo to něco hučí v mé hlavě? Na spánku troška zaschlé krve. Za zády chladná a cizí kamenná stěna, pode mnou vrstvička žluklé slámy. Trocha světla prosvitá z chodby přes mříže. Přes...mříže. Oči přivývají temnotě a odhalují, že tu nejsem sám.

Hlava padla a já byl při tom; tak mysl zaplavilo náhlé poznání. Zatraceně.

Anotace

Cela je krátký LARP postavený na volném motivu fantastického města Rov, jehož složitosti hru nikterak výrazně nezasáhnou. Osm až deset hráčských postav v průběhu čtyř hodin odhalí tajemství, která snad nikdy neměla být odhalena a možná zjistí, kdo stál za spiknutím proti hlavě města. To vše se jim podaří v jedné jediné cele palácového žaláře, kde jsou uvězněni, protože byli příliš blízko atentátu, protože jsou vrahy, zloději, násilníci, žebráci, prostitutkami nebo prostě jen vypadají podezřele. A všichni do jednoho jsou samozřejmě nevinní jako lilie. Nejméně do chvíle, než se ukáže opak.

Prostředí

Město

Rov je velická metropole čítající na tři sta tisíc obyvatel, je plná nečekaných zákoutí, úzkých uliček, starých sídel a propadlých chodníků, jak se město stále přestavovalo a staré budovy byly překrývány novými. Nejčastější stavební materiály jsou dřevo, kámen a hlína. Kamenné zdi, trámův, štípaná břidlice na střeších.

Městské centrum je pak pravým opakem těchto zapadlých okrajových čtvrtí. Je zářivé, čisté, ulice jsou široké a dlážděné a když prší, barví se dlažební kostky chodníků a tašky střeš do zelena a modra, díky zvláštním příměsím, které jsou přidávány do hlíny před pálením.

Okraji centra pak vévodí palác, kde sídlí místodržící, nejvyšší hlava města, zástupce císaře. Rov je největším městem Říše, ale ne hlavním. Má významné reprezentativní postavení v kulturním a politickém dění v Říši, ale nikdy se mu nepodařilo dosáhnout výsady sídelního města císaře a jeho jedenácti vládních poradců, ačkoliv místní šlechta o to mnohokrát usilovala. Obyvatelé centrálních částí Říše nechtěli porušit tradici zachovanou po bezmála pět set let jejího trvání a hlavním městem tak zůstal Appel. Rov ale určitých výsad dosáhnul, císařský místodržící je významná funkce a kromě moci nad městem s sebou přináší i šedrou dávku přilehlých území.

Rov leží na samotném jihu Říše, jeho jihozápadní část je omývána Bílým mořem a přístavní čtvrť plná malých mol, lodiček a silného zápachu ryb se táhne skoro přes čtvrtinu obvodu města. Zajímavostí je, že město má dva majáky, které stojí nedaleko od sebe. Starý maják se již dnes nepoužívá, ale stále stojí. Místo jeho renovace byl vystavěn maják nový. Spekulace o tom proč tomu tak bylo daly za vznik celé řadě zábavných historek od úplatkářství až po duchy, dokud tento rozsah nebyl zúžen Čistci, kterým se šíření báchorek o strašidlech mezi lidem nelíbilo.

Palác

Palác je sídlem Místodržícího, druhého nejmocnějšího muže Říše. Palác je obtížně uchopitelný prostor, protože dnes už zaujímá více prostoru, než kolik mu bylo původně vymezeno stavitelovým plánem a jeho hradbami. Palác postupně asimiloval přilehlé domy a jiné stavby a vytvořil tak složitý komplex, který zahrnuje celou řadu stavebních stylů i funkčních prvků. V paláci ale nežijí blázni a tak i tento rozmach byl dobře naplánován. Širší palácový okruh sice neobepínají vysoké hradby, jako je tomu ve vnitřním okruhu, ale i tak je celý komplex velmi dobře uhlídatelný a uzavíratelný.

Vnitřní část paláce je ohraničena původními hradbami a pohyb přes ně je velmi bedlivě strážěn. Existují zvláštní jednotky Stráže, které jsou speciálně školeny pro tuto činnost. Velmi dobře znají palácovou topografii, takže je dost obtížné s nimi soupeřit v únicích z paláce nebo vnikání dovnitř. Říká se, že jediné dva známé případy, kdy došlo ke skutečnému vniknutí do paláce, mají na svědomí právě členové hradní Stráže.

Na okraji vnitřního paláce stojí městská věznice. Je stará a dnes už málo používaná, protože Stráž raději využívá malé cely přímo ve svých kancelářích po celém městě. Palácová věznice je tvořena trojicí nestejně vysokých věží, nejvyšší má na sedm nadzemních podlaží, které jsou spojeny řadou zastřešených a uzavřených kamenných můstků. Vše je zbudováno ve starém stylu, ještě z kamene a trámův, některé části už jsou dnes tak poškozeny, že se jen uzavřely a zajistily proti samovolnému zborcení. Přesto střední z trojice věží je stále oblíbeným místem vyšetřovatelů Stráže. Kdo ví, možná pro tu atmosféru, jakou potmělé, chladné a zapáchající chodby tohoto místa vyvolávají. Palácová věznice měla ještě čtyři podzemní podlaží, většina z nich je už ale zasypaná nebo alespoň důkladně uzavřena.

Společnost

Okolí Rovu je jedno z nejurodnějších míst Říše, to jednak podnítilo jeho růst a jednak upevnilo lukrativnost moci v této oblasti. Zemědělství a rybolov ale není jedinou předností rovského okolí, rolnictvím se živí jen chudší vrstvy obyvatelstva, které odvádí vysokou dvoutřetinovou daň Říšské pokladně. Město zaujímá strategickou pozici řady obchodních cest, je plné tržišť a obchodních sálů, kde je možné prodat nebo koupit v podstatě cokoliv. V Říši není otroctví legální, přesto tu kvete i obchod s lidským masem, Stráž tuto činnost toleruje, dokud je jejich benevolence opodstatněná vhodnými částkami a dokud jsou z tohoto obchodu odváděny řádné daně, jako z jakéhokoliv jiného. Zřejmě i díky tomuto bezpáteřnímu přístupu, který se zdaleka netýká jen obchodu s otroky, se zde obchodu dobře daří.

Spokojenost obyvatelstva, zejména jeho chudších tříd, které jsou daněmi zatíženy nejvíce, je uměle udržována strategií „chleba a her“. Sociální systém ale není zdaleka tak plytký, i chudí mají vždy co jíst a co si obléci, to zajišťují primitivní kanceláře péče o obyvatelstvo. Zde mohou občané dostat jídlo a požádat o snížení daně z vážných důvodů, jakými jsou snížení pracovní schopnosti v důsledku zdravotních obtíží, více jak dvě děti na jednoho rodiče a podobně.

Věda

V celé Říši je poměrně vyspělé zdravotnictví a v tomto oboru Rov jednoznačně vede. Obyvatelé Říše mají dokonce bezplatně zajištěnu základní zdravotní péči. Chirurgie se neomezuje jen na amputace a banální zákroky, medikové jsou dokonce schopni odstraňovat nádory

a vředy, spojovat natržené šlachy a operovat vnitřní orgány v případech zánětů a dalších potíží. Chemie medicíny vychází z přírodního léčitelství, fúze bylinek a současných vědeckých přístupů dala za vznik řadě velmi účinných preparátů určených k samotné léčbě nebo jako podpůrné prostředky. Lékaři jsou pomocí nich dokonce schopni lokální i celkové anestezie, ačkoliv dovolit si ji nemůže každý.

Vývoj věd jako je matematika a fyzika se na druhou stranu zastavil před více jak stoletím. Matematikové jsou sice schopni řešit některé poměrně komplikované problémy, ale v současnosti je kladen důraz na více filozofické obory, než jsou exaktní vědy. Matematické a fyzikální znalosti jsou denně využívány na mořích při navigaci, své uplatnění nachází i v mechanice, konstrukci různých vah, měřidel a dalších přístrojů. Přesto se netěší velkému respektu a znalý matematik nemá o mnoho vyšší postavení než obyčejný řemeslník.

Zákon a právo

Zákon je zastupován příslušníky Stráže a potažmo obecními soudy. Soudce a tříčlenná porota zasedají každý den a případy řeší poměrně rychle a bez zbytečných zdržení. Mezi soudci s porotci a Stráží existuje určitá rivalita. Stráž by nejraději lumpy potrestala po svém a už vůbec nemá ráda, když se ti, koho tak pracně chytali, dostávají na svobodu.

Nejběžnějšími tresty jsou pokuty a nucené práce. Za lehký zločin, jako je krádež nebo hospodská rvačka se udílí pokuta ve výši dvojnásobku způsobené škody, kdy polovina jde poškozenému a druhá do státní kasy. Pokud se podaří majetek navrátit, pak je tato částka poloviční. Kdo si nemůže dovolit zaplatit, je nucen pracovat na veřejnosti prospěšných místech. Stát pak vyplácí za vykonanou práci kompenzaci poškozenému.

Za vážnější provinění se udělují tresty prací okamžitě, pracovní zařazení je pak vybíráno tak, aby co nejvíce odpovídalo závažnosti provinění. Nejvyššími tresty jsou různá věznění ve vlhkých kobkách a jiných těsných prostorech s nedostatkem světla a čerstvého vzduchu. Popravy jako takové nejsou v Říši oficiálním trestem, ale mezi lidmi se vyprávějí historky o podivných praktikách Stráže na odlehlých místech v blízkosti vod a skládek, kde je snadné schovat tělo. Oficiální orgány však něco takového samozřejmě popírají.

Víra

Jedním oficiálním a zároveň povoleným náboženstvím v Říši je víra v Otce a Matku. Tuto božskou dvojici zastupuje na zemi Řád a jeho nejvyšší kněží. Největší chrám Řádu a zároveň sídlo kruhu nejvyšších kněží je právě v Rovu. Víra není nikomu vnucována, to znamená, že oficiálně jsou v Říši pouze lidé, kteří se hlásí k Řádu, nebo bezvěrci.

Dále viz. Kliky – Řád.

Základní kameny tohoto náboženství jsou zapsány ve Sveticích, jedná se o svazek sedmi pergamenových svitků popsaných velmi starým rukopisem. Svitky líčí první i poslední okamžiky prvního muže a ženy, části jejich života a rozebírá také jejich charakterové rysy, které byly, jak jinak, poměrně bezchybné. Forma není příliš čtivá, jedná se o jednoduché, bezrozměrné verše, jejichž význam není příliš jednoznačný. Výkladem těchto veršů se zabývá velké množství kněží Řádu, mnoho z nich se na tuto činnost přímo specializuje. Není tedy výjimkou, že se objeví nový výklad nějakého verše, který dříve nikdo nedokázal obstojně vyložit, nebo ho dokonce vyložil „špatně“, takový nový verš se pak obyčejně pozvolna zapracuje do regulí Řádu. Běžnou součástí bohoslužeb bývá seznámení věřících s opraveným zněním výkladu Svitků. Víra v Otce a Matku v podání Řádu nicméně nic nepřikazuje ani nevyžaduje, jedná se spíše o soubor rad a doporučení, jak žít plnohodnotný a dobrý život, funguje tedy jako jakýsi mechanismus regulující mravy Říše.

Protiváhou takzvanému Ráji, kde sídlí božská dvojice, je Podsvětí, kam odchází duše, které nejsou Ráje hodny. O tom, kdo kam patří, prý rozhoduje sám Otec při posledním soudu, před kterým stane každá duše, která odchází na věčnost. Také se říká, že duše se po nějakém čase může z podsvětí vrátit na zem, aby dalším životem dokázala, že Ráje hodná je.

Magie

Je kapitolou sama pro sebe. Oficiální státní orgány důsledně potírají jakoukoliv zmínku o ní. Přesto se věřilo, že magie existuje a funguje. Díky krutým praktikám Čistců, dogmatických odpůrců názoru, že magie existuje, byli lidé nadaní darem jí ovládat roztržiti do malých skupin nebo začali pracovat zcela samostatně, řada Nadaných zahodila svoje vlohy zcela a začala se věnovat „běžným“ zaměstnáním. Mnoho lidí bylo utopeno v řekách (věří se totiž, že pokud je čaroděj utopen, už nemůže dále škodit, i kdyby ho jeho umění dokázalo v případě mírnější nepřízně osudu vyrvat ze spárů smrti), inkvizici Čistců se díky bezmezné Říšské podpoře vskutku dařilo. V současnosti je situace klidnější, největší bouře utichly před téměř dvaceti léty, nyní existuje několik jednotek Čistců v každém větším městě, dohlíží na přidělenou oblast a zasahují v případech, že se objeví někdo s nadáním pro čarodějnictví. O magii se tedy mezi prostým lidem takřka vůbec nemluví, nanejvýše jako o pověrách a v pohádkách pro děti.

Postavení Čistců ale zdaleka není tak formální, jak se zdá, i dnes se občas objeví nějaký blázen, který se za magika vydává nebo jím skutečně je a veřejné shazování nešťastníka s nohama obtěžkanýma železem z mostů do řek není výjimkou. Říká se ale, že jak mezi samotnými Čistci, tak mezi císařovými rádci jsou lidé magicky aktivní. To by vysvětlovalo řadu jinak obtížně pochopitelných rozhodnutí a zásahů, které se ale po čase ukázaly být více než úspěšnými. Oponenti tohoto tvrzení přisuzují toto kvalitní špionážní síti a vysoké informovanosti a předvídatosti klíčových osob.

Skřeti

Ačkoliv obyvatelstvo Říše tvoří v drtivé většině běžné lidské obyvatelstvo, i mezi ním se najdou výjimky. Stvoření, která odvozují svůj původ od lidské rasy, ale jsou nějakým způsobem znetvořena nebo defektní. Takový tvor je pak obecně nazýván skřetem. Skřeti jsou velmi často terčem posměchu a opovržení „běžných“ lidí. Medici rozlišují v podstatě tři stupně těchto defektů.

- Morové mají protáhlé rysy, bývají vysocí a štíhlí, fyzicky nejvíce připomínají lidi. Mají úzké šikmé oči a ušní boltce do špičky. Zvýšená pigmentace v okolí očí, nosu a úst dala za vznik jejich označení – jejich oční důlky jsou nafialovělé až černé, oblast kolem úst tvoří jakousi bradku. Zajímavostí je, že Morové velmi často pozbývají v pubertě všeho ochlupení včetně vlasů. Jsou velmi empatictí, citliví a mají ostré smysly, ale nejsou příliš inteligentní.
- Těla Daimonů jsou výrazně více znetvořena. Mívají podobný vzrůst jako lidé, ale hodně se hrbí díky růstovým vadám kostí a kloubních pouzder, jejich končetiny jsou často pokroucené, ale stále funkční a tělo bývá bilaterálně souměrné. Podivná pigmentační vada jim barví kůži do šedozele, nejvýrazněji v oblastech s jemnou kůží, jako jsou podpaží a třísla, ale také obličej. Jsou velmi manuálně zruční, fyzické deformace se jejich rukám zázračně vyhnuly, pomineme-li nelidské spáry místo nehtů a temně zeleně pigmentované dlaně. Jejich inteligence je značně pokulhávající, přesto jsou velmi zdatnými a neoblomnými obchodníky, zejména jde-li o zboží, které oni sami vyrobili.
- Laakové jsou nejvíce deformovaným stupněm člověka. Jejich růst pokračuje v podstatě až do okamžiku jejich smrti, dožívají se však pouze asi třiceti let. Staří Laakové mají hodně přes dva metry a dost přes metr šrbené živé váhy. Jejich kůže je

takřka úplně bílá, nedostatečná ochrana před sluncem je odsoudila k životu v temnotách. Pokud se vydají ven ze svých domů, tak jen pod rouškou tmy nebo – v případě nejvyšší nutnosti – v silném širokém plášti. Jsou silní a neohranbí, nicméně vysoce inteligentní. Příslušníci této defektní skupiny lidské rasy mají na svědomí řadu z pokrokových vynálezů. Závist lidí je ale nekonečná, řada vynálezů jim byla odcizena lačnými vyuky, kteří je pak vydávali za své dílo, v několika případech došlo dokonce k menším občanským nepokojům a popravám zainteresovaných Laaků. Je to zhruba století, co byl naposledy zveřejněna nějaká nová Laacká teorie, zřejmě se poučili a nechávají si je – ke škodě celého národa – pro sebe.

Kliky

V Říši je celá řada uskupení, které mají nějaké politické cíle. My se omezíme na ty, které mají pole své působnosti zcela nebo alespoň částečně v Rovu.

- **Rosekruciáni** Mají ve znaku růži a kříž. Je to prastará skupina šlechticů, které mají ve svých rodech velké válečníky. Ačkoliv v jejich krvi koluje touha po boji, řada současných Rosekruciánů je zdegenerovaná, líná a požitkářská. Díky císařské přízni jsou v dobrém sociálním postavení a požívají značného komfortu. Císař pak naopak s jejich podporou může vždy počítat. Nejmladší generace této kliky je banda nevyucválaných namyšlených mladíčků, kteří prohánějí dívky a vykládají jim o úspěších svých předků jen proto, aby je mohli sklátit v jedné ze svých ložnic. Tradice růže a kříže je tedy na ústupu.
- **Riotáni** mají širokou základnu mezi prostým lidem. Jejich jádro tvoří skupina odpůrců císařství, požadují vládu lidu. Je otázkou, zda se sami chtějí postavit do čela nově vzniklých orgánů státní správy, nebo jsou jejich cíle opravdu tolik altruistické. Tyto osoby obchází mezi menšími vesnicemi, které jsou značně zatíženy daňovým zákonem Říše. Dotyčný Riotán tam pak vystupuje jako jakýsi kazatel lidu, podněcuje v obyvatelstvu odpor k centralizované formě vlády a rozdmýchává uhlíky nespokojenosti, které zasely vysoké daně nebo cokoliv jiného. Klika jako taková existuje asi dvacet let, Císař ji nepovažuje za nijak nebezpečnou. Shromáždění, v jehož čele stojí Riotán, je většinou poměrně rychle a pokojně rozpuštěno Stráží a dotyčný Riotán je po pár dnech v cele bez jídla propuštěn. Přesto si tato klika zejména v poslední době získala celou řadu sympatizantů a to kupodivu nejen z řad chudiny, ale také Říšské inteligence.
- **Přísní** jsou něco jako udržovateli starých pořádků a tradic po celé generace Císařů. Jsou to ta nejloajálnější a zároveň nejuzavřenější komunita věrných občanů Říše. Své životy vedou v tajnosti, někteří jejich agenti zůstávají nevyužití třeba celý život. Je to v podstatě tajná organizace založená před desítkami nebo stovkami let, to nikdo netuší. V jejich středu stojí skupina nejlepších a nejvýkonnějších světských mozků, která pečlivě plánuje jeden každý krok celé sítě. Ačkoliv se nedá říci, jak rozsáhlé je pole působnosti Přísných, tvrzení, že Přísní mají prsty všude, nebude daleko od pravdy.
- **Společnost nebes** je dnes již ilegální klikou extrémně nadaných čarodějů a mágů. Ač je to s podivem, vymycování magie Čistci je nijak výrazně nezasáhlo. Byli příliš schopní a příliš si vážili svého života na to, aby se nechali utopit s pytle železného šrotu kolem kotníků. Prostě se z výsluní přesunuli do stínu dění, prakticky ze dne na den. Čistci zlikvidovali řadu Nebeských, alespoň tedy lidí, co vypadali jako nějaký člen Společnosti. Nebeští jsou velmi tajemnou klikou a není snadné se mezi ně dostat. Kdysi se říkalo, že oni sami si člověka museli vybrat. Dnes už se pochopitelně o takových případech vůbec nemluví.
- **Cech** je také poměrně stará organizace. Má své zastoupení téměř v každém městě, ačkoliv vzájemné styky hlav Cechu

jednotlivých měst jsou spíše otázkou prestiže a tradice, než nějaké organizované kriminality. Cech je v podstatě skupina zlodějů, vrahů a násilníků, kterým se už nechtělo potloukat jen tak po ulici a chtěli dát svému životu smysl. A tak kdožvíproč vytvořili Cech a povýšili zlodějnou na živnost. Sice stále ilegální, ale opravdu jakousi živnost. Téměř každý může žádat jednu nebo více z široké palety služeb, které Cech nabízí, jejich provedení je zpravidla precizní a diskrétní, na tom si klika zakládá. Zakládá si také na tom, že kdo ve městě krade nebo morduje a není členem cechu, bude do rána viset za nohy hlavou dolů z nejvyššího mostu v Rovu.

- **Řád** je jedinou oficiální a zároveň přípustnou církví v Říši. Přestože je jediným povoleným náboženstvím, víra v Otce a Matku, božskou to dvojici, není nikomu vnucována. Příslušníci Řádu se těší poměrně velké úctě jak svých věřících, tak i ostatních obyvatel. Kněží řádu jsou pak velmi vážení a pro svou moudrost jsou často vyhledávanými poradci v řadě životních otázek. Byli svědky mnoha vlád a říká se, že v jejich knihách je zapsáno vše podstatné, co se v Říši a zejména její vrchnosti odehrálo. Nikdo si pak samozřejmě nedovele představit, jak velká by taková knihovna, která tohle všechno pojme, měla být. Možná je jich několik.

Pravidla

Cíl hry

Ač to může být s podivem, cíle hry není zvítězit. Cílem hry je zúčastnit se. Pokud bychom chtěli definovat úspěch v této hře, jeho měřítkem by patrně byla schopnost kvalitně se zhostit své role, hrát ji tak, abych hrou dokázal bavit i ostatní a nechal všechny dýchat. Něco jiného je, když je dušena postava, ale když se dusí i hráči, něco není v pořádku.

Každá z postav má nějaký cíl, některé jich mají více, jiné méně. Dosažení tohoto cíle může znamenat částečný úspěch hraní postavy, ale rozhodně tvoří méně podstatnou část. Proto mějte na mysli, že Celu hrajete proto, abyste si zkusili něco nového, možná našli něco starého a nebo třeba jiného. Hlavní je se bavit, ovšem ne na úkor ostatních hráčů, kteří mi svou přítomností brání v dosažení mého „herního cíle“, který je samozřejmě nejdůležitější ze všech.

Pevně věříme, že tento přístup považujete za samozřejmý a proto se omlouvám za těchto několik řádků navíc, měly sloužit pouze pro připomenutí.

Vypravěč

Osoba vypravěče je jakýmsi chodícím funkčním mechanismem hry. Zná detailně příběh i jeho postavy, jejich život, schopnosti a další náležitosti. Navíc ví, kterým směrem by se hra měla ubírat tak, aby poskytla co nejvíce zábavy vám – hráčům.

Pokud si tedy před hrou ale zejména během hry nebudete vědět s něčím rady, neváhejte a zeptejte se ho. V průběhu hry se také mohou objevit situace, které budou přímo vyžadovat jeho zásah, aby například určil výsledek nějaké operace nebo zajistil pořádek ve výkladu a konfliktu různých schopností.

Rozhodnutí vypravěče je v rámci Cely ve všech směrech a důsledcích konečné, nemá smysl jej diskutovat. Pouze pokud se domníváte, že vypravěč opomněl zvážit nějakou skutečnost, připomeňte mu ji. Je to také jenom člověk.

Nelidskost/Vůle

Jsou to dvě veličiny, které mají pomáhat zorientovat se v základním čtení postavy. Vůle odráží jakousi pevnost mysli, schopnost

sebekontroly a schopnost odolat přesvědčování druhých. Je protiváhou nelidskosti, která je více či méně zakořeněna v každém jedinci. Čím vyšší jsou tyto hodnoty, tím více postava má danou vlastnost. Minimální hodnotou je jedna, maximální deset.

Každý potřebuje určité množství vůle, aby se z něj nestal psychopat nebo sociopat. Vůle musí být stejně nebo více, než je nelidskost postavy. Pokud se tento stav poruší, dochází u jedince ke vzniku různých úchylek, fobií, růstu agresivity a vůbec k počátkům řady duševních onemocnění.

Hodnoty nelidskosti a vůle se mohou během hry měnit a je proto velmi důležité, abyste si udržovali přehled o jejich výši. V případě, že nelidskost převýší vaši vůli, začněte se chovat podle popisu z kolonky *nevyrovnanost*. Nelidskost by nikdy neměla narůst na deset. To pak znamená, že z člověka zbylo jen pramálo. Takovou situaci je nutné neprodleně oznámit Vypravěči, jediné že by to narušilo průběh nějaké zajímavé herní situace. Zlatým pravidlem budiž to, že pokud mohu ovlivnit hladinu vlastní nelidskosti, budu tak činit tak, aby její hodnota nedosáhla desítky. To se týká zejména používání vlastních Zvláštních schopností, ale i jiných možností. Desítku pro mě tedy musí zařídít někdo jiný. A nakonec je nutné podotknout, že desítka není něco, co chcete. Určitě.

Boj

V rámci pobytu v cele může dojít k nějakému fyzickému násilí. Nejtypičtější případ bude aktivace některých zvláštních schopností. U většiny z nich je uvedeno, že pohyb má být pouze naznačený a vhodně zpomalený. Není možné tolerovat skutečné fyzické násilí. Pokud by se někdo chtěl opravdu prát, zastaví hru zvoláním „stop“ a požádá vypravěče o asistenci. Ten určí výsledek souboje, který je možné a vhodné poté bezpečně odehrát s naznačováním úderů nebo za použití podobných technik dle dohody obou bojujících stran. Výsledek, který určí vypravěč, vychází z fyzických dispozic postav a také z jejich aktuálního stavu. Je tedy pravděpodobné, že potlučený chlapec asi nezvítězí v zápase s dvoumetrákovým svalovcem, nicméně nemusí to být zdaleka pravidlem.

V každém případě tato hra není o boji a fyzickém soupeření a vždy existuje nenásilná alternativa řešení nějaké situace.

Jak to skutečně bylo

Místodržící Alvada byl zabit zhruba před dvěma měsíci Vosem – Dziananem, který jej v zápětí nahradil (vstoupil do jeho těla a začal jej ovládat). Na těle je možné identifikovat ránu v oblasti ledvin, která se nikdy nezahojí, to schopnosti Vosů zařídí nedovedou. Dziananovým komplicem byl tehdy Nashtara, poměrně schopný loutkář, který se již pár týdnů pohyboval v těle jednoho z důstojníků palácové Stráže. Nashtara převedel několik strážných a umožnil tak partnerovi snazší průnik. Přesto se akce neobešla bez obtíží a Dzianan musel dva strážné napadnout, když ho spatřili. Nashtara se to pokusil později ututlat, tato informace tedy není veřejně známá, ačkoliv do některých kruhů pronikla.

Ačkoliv Dzianan se role Místodržícího ujal přinejmenším dovedně, neunikl podezření jednoho z agentů Přísných, který měl na starosti právě bezpečnost vnitřního paláce v roli komořího. Dva týdny poté si již byl Přísný jist, že Alvada není tím, kým býval dříve a informoval své nadřízené. Nedlouho poté několik Přísných začalo pracovat na zjištění, kdo za celým incidentem vlastně stojí. Po necelém týdnu kontaktoval jejich agent Vosského překupníka v jedné z okrajových čtvrtí Rovu. Vzhledem k mentalitě Vosů v Rovu bylo jasné, že se zpráva dostane tam, kam má. Na žádost o vysvětlení však Přísným bylo odpovězeno odvážnou výhrůžkou, nemají prý do toho strkat svoje nosy a nepřijdou o ně.

Když bylo jasné, že tudy cesta nepovede, pokusilo se vedení Přísných hledat pozadí záměny jinde. Předpokládali, že vzhledem k nulové zajímavosti Rovu pro Vosy (již nejsou národem jako takovým, nechávají se najímat pro určité specifické práce, ale nemají žádnou známou vládu stejně jako sídlo; jsou ale silně konzistentní skupinou, udržují vztahy i na velké vzdálenosti) bude za incidentem stát někdo další.

Po dalších dvou týdnech bezúspěšného pátrání po možných stínových figurách bylo nutné situaci přehodnotit. Mělo se tedy uměle zosnovat spiknutí, které vyvrcholí smrtí Alvady ovládaného Vosem, aniž by světlo podezření kdykoliv zamířilo na Přísné. Bylo provedeno mnoho krytých akcí, které měly zajistit správné myšlenkové směřování jedinců, kteří nebyli nakloněni centralizované formě vlády. Přísní se rozhodli pro tento účel využít Riotány. Riotáni – poměrně neschopná tlupa městských buřičů – se museli naučit s ohněm nejdříve zacházet. Pro uspořádání atentátu byl využit jeden Riotánský sympatizant, mladý městský šlechtic Augusto, který podědil po svých příbuzných část jejich majetku, která nebyla závratná, ale stačila na pohodlný život se služebným za zády. Augusto byl listem od „nejlepšího přítele“ upozorněn na celou řadu skutečností, které hovořily proti Alvadovi (ačkoliv se to důsledně tajilo, nebyl žádná lilie, děvkař, dost si užíval s alkoholem a drogami a to všechno hradila městská kasa) a po několikadenním váhání se skutečně rozhodl vzít spravedlnost do vlastních rukou. Tedy jen obrazně, byl to slaboch a na vlastní atentát by se nikdy nezmoohl. Kontaktoval tedy dva své známé, jeden z nich byl poměrně šikovný městský rozparovač Gustafo, druhý byl Riotán, shodou okolností agent Přísných.

Tato náhoda se ale Přísným příliš nehodila, vznikly obavy o možné prozrazení jejich role v celé záležitosti. Rozhodli se toho nicméně využít pro drobné kontroly plánu. Agentovi se podařilo ze situace vyvléknout tak, že se účastnil pouze plánování celé akce a nikdy se nenechal zatáhnout do samotné realizace plánu. V době, kdy byl plán hotov, byl Přísnými převelen na druhý konec Říše.

Scéna byla prostá. Mělo se využít oslav, které se konají každý rok na počest Císaře, v den jeho narozenin. Místodržící je samozřejmě v tu dobu v čele průvodu, který táhne křížem kráčem městem (tedy

samozřejmě pouze upraveným centrem, nikoliv rozbitými ulicemi čtvrtí prostého lidu). V příhodnou chvíli měl být střelen z krátké vzdálenosti Gustafem z foukačky otráveným Zrnem (malinká šipečka napuštěná jedem, který způsobuje velmi rychlý rozklad tkáně nervové soustavy a tou se i šíří; díky tomu je účinný i proti Vosům – z hlediska logiky, ne že by to Gustafa napadlo). Smrt by měla nastat okamžitě.

A tak se i stalo. Co ale Gustafo nečekal bylo, že Vosové svého agenta v Alvadovi budou hlídat. Ostatně ani nemohl, o Vosské úloze neměl ani ponětí. Vosský strážný nicméně pochybil, a příliš pozdě si všimnul nenápadného Gustafa s krátkou trubičkou v ústech. Gustafo vypálil a v zápětí byl sražen drtivou ranou do zátylku. Ani Nashtara, tentokrát v těle pekaře, se nestačil divit, jak moc se mu hlídka nepovedla, část Stráže sice obklopila bezvládné tělo Alvady a odnášela ho do bezpečí, polní agenti se ale začali pozorně rozhlížet. Další tělo pod nohama muže s hmyzíma očima nemohlo uniknout jejich pozornosti. V zápětí byla těla celkem tři a Alvada, Gustafo a Nashtara a dvě z nich putovala nejkratší cestou do cely.

Augusto ale pochybil, když se rozhodl, že bude atentátu přítomen osobně. Když uviděl, že se Gustafo kácí ihned po Alvadovi, zpanikařil a začal se drát davem pryč. Podezřelejší už být nemohl.

Kdo ve skutečnosti stál za náhradou Alvada se dosud Přísným zjistit nepodařilo. Ve skutečnosti za to mohla jedna hlava Rosekruciánské rodiny, která se rozhodla zastavit úpadek kliky růže a kříže tak, že by z moci Místodržícího tajně zvýhodnila některé její členy, financoval některé nezbytné operace a ozdravné řezy napříč svou rodinou. Vosové si tohoto důvodu vědomi samozřejmě nebyli, takové jsou jejich obchodní praktiky. Využily toho ale jinak. Nabídlí možnost manipulace městskou hlavou jinému protistátnímu radikálové. Ten sice nepatřil přímo k žádným klicím, ale jeho zájem o tuto možnost podněcovala osobní nenávisť k městu. Jeho rodiče, bratr a sestra postupně poumírali hlady v nejspínavější části doků ve snaze vydělat si ubohou práci a prostitutí alespoň něco málo na jídlo. Byli to přistěhovalci ze států za Bílým mořem, odmítli se adaptovat na místní systém a na to doplatili. Jediný zbylý potomek této rodiny se chopil příležitosti, od drobných krádeží se brzy vypracoval a přidal se ke skupině místních zločinců, později si koupil titul a různými machinacemi nahromadil značný majetek. Přizpůsobil se místnímu prostředí, pochopil, že vypálení města do základů mu nic nepřinese. Celou jeho zločineckou kariérou ho ale žene myšlenka, že svými nekalými praktikami mstí svou rodinu. Mstí se na všech a na všem.

Vedlejší větoí budí přítomnost tří členů Cechu, kterému bylo poměrně štědře zapláceno jiným agentem Přísných, byl tajně vyslán jedním z výše postavených členů kliky, který nevěřil, že nějaký Riotán dovede celou operaci do konce. Pokud by se tato informace dostala do rukou nějakému jinému Přísnému, zřejmě by dotyčný o své místo brzy přišel. Nebo o něco více. Tři vrazi měli geniální plán, ale bohužel jen dva z nich to mysleli vážně. Jeden z nich prodal své kamarády Stráži a byl fingovaně zatčen ještě dříve, než došlo na samotnou akci. Zbylí dva se rozhodli v misi pokračovat, ale nechtěli nic uspěchat nebo ponechat náhodě. Možná má Otec opravdu smysl pro humor, protože skutečně byli svému cíli velice blízko. Tak blízko, že pro Stráž posílenou horkým tipem bývalého kamaráda nebyl problém je čapnout a oni tak skončili v Cele.

Události

1. Příchod postav: Elafé, Basha, Vaklav, Mar-Mar (na začátku)|Daeris, Fu|Nashtara, Augusto, Gustafo|Andala
2. Jeden Strážný se sadistickým tónem zmíní o tom, že se domnívá, že tam všichni shijí.
3. Vyšetřovatel jim sdělují informaci o diskrétní exekuci, která proběhne hned ráno u zdi za skládkou, pokud se situace nevyvysvětlí.

- V době, kdy je v cele 6 nebo 7 ze zadržených, vystoupí kněz Řádu se svou teorií o vině a víře. Bude tvrdit, že se domnívá, že Otec nechá pravdu vyplynout na povrch.
- Dále mohou probíhat výsledky některých zadržených, vždy půjde jeden ven z cely. Možné je nějaké násilí. Některé postavy by si výslech nemusely pamatovat.
- Otrávené jídlo (jen uspávací prostředek – tah Stráže na zastrášení)

Cesty z Cely

- Basha – ghúl, použije-li svou nadlidskou sílu podpořenou čerstvými játry, bude schopen vylomit mříže. Cesta ven pro všechny.
- Sdělit nějaké zajímavé informace Elafé.
- Donutit někoho (ideálně viníka) k přiznání nebo jej usvědčit.
- Fuova hádanka již není jednoznačnou cestou z cely, nicméně Fu ji stále zná (revize ze 7. 6. 2007), pokud tomu bude situace nakloněna, není důvod toto neumožnit (zejména ke konci herní doby).

*Jsem přesnější než hodiny,
slyší mě, jak tikám.
Ve chvíli zemřu,
ale obrodím se, až mě zavolají ti,
kdož jsou toho hodni.*

Odpověď je: Ozvěna.

Postavy obecně

Některé postavy se do Cely dostaly proto, že byly přímo přítomné atentátu, jiné byly jen dostatečně blízko a vypadaly dostatečně podezřele a některé navíc podrazil kamarád.

1. **Augusto (2):** Šlechtic, který naplánoval vlastní atentát. Zná se s Gustafem. Vysloveně slaboch, který se bojí o kejhák. Občas vypění v hysterické prognóze smrti všech v Cele. Zná Gustafa, zaplatil mu. Poznává lidi z Cechu, několikrát jej okradli. Mar-Marovi pak zaplatil dost bokem, aby toho nechali a ten přesvědčil zbytek kumpanie, že už nestojí za to (náznak zrádčovství v Cechu).
2. **Basha (2):** Ghúl, který pokud se nají lidských jater, získá nadlidskou sílu (šel tam pro malé děti, má hlad; nejraději má játra). Snaží se zakrýt své nelidství a dostat se z Cely dříve, než dostane hlad.
3. **Nashtara (3):** Vos – v těle nějakého pekaře, hraje slepce se zavazanými očima, aby nebyly vidět jeho pravé, hmyzí. Pekaře znali Fu a Andala (dával jí jídlo, když mu trochu podržela), už je to ale dávno. Ví, že nebyl slepý, tehdy.
4. **Gustafo (1):** Zabil foukačkou Alvaru s Vosem v těle, zná se s Augustem. Dříve pracoval v docích s Bashou. Bude se snažit všechny problémy vyřešit, nechce nic ponechat náhodě, bude se tvářit jako největší dobrák a altruista.
5. **Vaklav (3):** Přátelé mu říkají Václav. Je to prostáček, který by neublížil mouše. Bohužel je to chlap jako hora a proto mu to stráže příliš nevěřily. Má nicméně Dar poodhalit závoj tajemství, odhadne, že Gustafo je viník, ale bude se snažit naznačit, že to není zdaleka to podstatné. Bude se výrazně bát Nashtary. Nikdy nebude chtít utéci z Cely, dokud mu někdo ze Stráže vysloveně neřekne, že je volný.
6. **Daeris (1):** Morský zloděj, člen Cechu, (může být žena). U Cechu je poměrně nový, ale má Nadání. Možná, že by dokázal najít cestu ven, ale musel by se soustředit, což znamená mít klid (absolutní ticho v Cele).
7. **Mar-Mar (2):** Kašlající člověk, patří k Cechu, je vážně nemocný, zatčen jako první. Silně paranoidní povaha, bude podezřívát

každého ze všeho. Je to zrádce v řadách Cechu, prodal je Stráži, sám je teď zavřený, ale poprava mu ve skutečnosti nehrozí (Elafé to musí vědět!).

8. **Fu (1):** Člen Cechu, zatčen jako poslední, na útěku. Ranař, nic nenechá jen tak plavat. Hlavní konfliktní typ, neotesaný frajer. Absolutně loajální Cechu.
9. **Andala (1):** Vyděšená holka, která v podstatě neví, co se stalo, ale je to zlodějka, není v Cechu. Nesnáší, když se lidé v jejím okolí hádají a křičí na sebe, pak dostává z rozrušení záchvat, nemůže se plně pohybovat, dusí se atp.
10. **Elafé (2):** Dříve Miria, sestra Basha. Členka Stráže, nastrčená, aby se dozvěděla více z hovorů přímo v cele; Stráž jí dává za vinu, že neochránila Alvodu, což byl její úkol. Teď má ultimátum, buď zjistí, kdo za tím stojí, nebo shnije sama v Cele, až ostatní popraví. Má nůž.

- 1. revize ze 7. 6. 2007

Basha

Život se studenou rukou, čistou myslí, až to páli a touhou porozumět tomu, co smrt tak pokrivila a převrátila. Nebo mi jen odhalila pravdu? To není život, to je bytí ve smrti. Vždyť jsem si přeci slíbil, že budu nazývat věci pravými jmény.

Zázemí

Narodil jsem se jako úplně normální, nijak zvláštní člověk dvěma lidským rodičům v Rovu, kteří se sem přistěhovali ze severní hranice Říše. Měl jsem normální výšku, normální váhu, normální uši a normální barvu kůže. Děťství bylo pro mě šťastným obdobím, přestože jsem měl ještě sestru a dva bratry a rodiče nebyli příliš majetní. Vždycky jsme se ale nějak protloukli a rodina možná i díky tomu držela při sobě. Jako nejstarší potomek jsem toho měl vždycky trochu více na práci, ale rodičům jsem byl za mnohé vděčný a povinnosti pro mě nepředstavovaly velkou zátěž.

Šťěstí domu se nám zlomilo v době mého čtrnáctého roku, kdy druhý nejstarší bratr *Ganre*, tehdy dvanáctileté dítě, vážně onemocněl. Dostalo se mu sice péče mediků, ale ani bylinky, ani amputace obou nohou nemohly zastavit pozvolný rozklad tkáně, který později zasáhl celou jeho tělo. Když se nemoc rozvinula více a začal pocítovat bolesti, usedavě naříkal, což nám nedávalo spát. Později nemoc zasáhla krk, plíce a poslední dva měsíce svého života strávil tím, že jen chroptěl a jeho oči, které nikdy nepostrádaly jiskru, se zakalily a vypadaly, jako by přišel o kus duše. Zemřel skoro po roce od začátku nemoci.

Jenfa, moje matka, se zlomila už v průběhu nemoci, ale jeho smrt jí sebrala i poslední zbytky přičetnosti. Otec a já jsme se museli začít starat o peníze a péče o matku tak zbyla na sestře a na mém malém bratrovi. Bylo mi patnáct, sestře o rok méně a mému nejmladšímu bratříčkovi *Istarovi* bylo sedm. S otcem jsme nejprve rybařili, ale jako by i v tom se přestalo dařit. Nakonec jsme pracovali jako pomocné síly při překládkách nákladů v doku. Když jednou Istaru při cestě z trhu porazil kůň, nezbylo nám toho mnoho. *Manre*, můj otec, si prořízl hrdlo ještě toho večera.

Zbyli jsme si s matkou a Miriou, mojí drahou sestřičkou. Po smrti otce ale maminka rychle chřadla. Sedávala celé hodiny na místě a vyhlížela, jestli nepřijde. Někdy odmítala celé dny pozřít sousto, pro které já musel od rána do večera dřít v doku. Někdy to končilo tak, že jsem jí držel na lůžku a Miria na ní klečela, abychom do ní dostali alespoň trochu jídla.

Možná to bylo způsobenou zklamáním boha, kterého rodiče vyznávali v mládí, než se zabydleli ve městě, a kterého museli kvůli zákonům Říše opustit. Možná, že chtěl, aby s svou vírou skrývali a nechali se honit Čistci po městských uličkách. Možná, že ten bůh nesnesl pohled na ty dva, jak žijí v bezbožném městě a plodí své bezbožné děti. Možná, že se mu jen prostě nelíbili. A já taky ne.

Po několika dalších měsících jsem začal slábnout. Připočítával jsem to únavě z neustávající práce a nepřipouštěl jsem si, že bych mohl být nemocen. Ale byl jsem. Věci nabraly rychlý spád, během čtyř dnů už jsem nemohl vstát do práce a po dalších dvou už ani vylučovat mimo postel. Nenáviděl jsem se za to, co dělám své milované sestře. Proklínal jsem v horečkách sebe i toho zapomenutého boha za to, co udělal mé rodině. Když se na mě přišel podívat medik, jen hloupě nesrozumitelně tlachal. Nechal na stole bylinnou mast a odešel. Když mi jí Miria mazala hrud' a záda, zvracel jsem si do mísy na klíně. Dalšího rána už jsem se nedožil.

Ale probudil jsem se v městské kryptě. Moje tělo nespálili, tak, jako to udělali s Ganrem, možná proto, že jsem ho neměl obsypané boláky. Nechápal jsem dlouho, co se to děje a jediná touha mě táhla ven a pak domů a za sestrou. Najít cestu z krypty nebylo obtížné, všechno šlo hladce a já se cítil zase o trochu lépe. Nemoc jsem měl ještě v živé paměti. Po pěkné ránce schodů se mi otevřel výhled do nočních hřbitovních uliček. Báł jsem se, aby mě někdo nenařknul z vykrádání hrobů, přikrčil jsem se tedy a ve snaze zatajit dech jsem zjistil, že nedýchám.

Domů jsem se dostal nad ránem, cesta vedla přes celé město. Všechno vypadalo tak zvláštně jiné. Spoustu míst jsem si pamatoval jinak, některá si byla podobná více, jiná méně. Přišel jsem k domku, kde jsme bydleli a našel jen pár desek podlahy a poklop do sklepa.

Zkoušel jsem to ještě mnohokrát. Dvakrát jsem se dokonce odvážil zeptat se někoho z okolí, jestli neví, co se stalo s tím domem a s lidmi, co tam žili. Všichni říkali, že je postihlo nějaké neštěstí. Kdyby tak věděli! Dnes už je to skoro pět let. Mám problémy s pamětí a také mám rád lidské maso. Nějakou dobu jsem si myslel, že je to jenom noční můra. Ale když jsem v té noční můře rozpáral rukama malému chlapci břicho, abych mu vyrval a snědl játra a z toho snu jsem se nedokázal probudit, uvěřil jsem, že to není se. Od té doby se straním všech lidí více, než kdy dříve. Bojím se, že se zase neovládnu a někomu ukoušu nohy jen proto, že je neměl dost rychlé.

Žiji ve sklepech rozpadlého domu na kraji města, našeho domu. Můj nejlepší přítel se jmenuje pan Černý. Pan Černý miluje maso, čerstvé, lidské, zvířecí, krvavé. Pan Černý je odvážný a schopný. Pan Černý je živitel naší malé domácnosti. Pan Černý je tak odvážný, že se vydá lovit přímo mezi přihlížející v průvodu na jedné z mnoha oslav. Pan Černý je věrný přítel a společník. Asi si musel někam odběhnout, protože když já teď sedím v kamenné cele s dalšími bezbrannými lidmi, neříká, že chce zase jíst. Nenávidím Pana Černého. A nenávidím sebe. Protože Pan Černý jsem já, když se nenávidím nejvíce.

Jména

Matka – Jenfa; Otec – Manre; Nejmladší bratr – Istaro; Mladší bratr – Ganre; Sestra – Miria

Vztahy k ostatním

- **Augusto:** Podle šatů to bude nějaký zbohatlík. Chová se nicméně pěkně afektovaně.
- **Nashlara:** Tak tenhle muž je jednoznačně mrtvý. Mrtvého rozeznám od živého stejně, jako člověk pozná jiného člověka od opice. Není to ale ghúl, jako já. Rozhodně stojí za povšimnutí.
- **Gustafo:** Toho muže jsem určitě znal. Už si nemůžu vzpomenout odkud, ale určitě ano. Vždycky si myslím, že už tu myšlenku zachytím, ale ona se zase zavlní a je pryč.
- **Vaklav:** Co jsme v Cele, ještě nepřestal mluvit. Pořád chce něco vysvětlit. Proč ho sem s námi zavřeli? Že by si mysleli, že to jenom hraje? Uvidíme.
- **Daeris:** Mor, příslušník lidské rasy, který je ostatními lidmi označován za degenerovance a mrzáka. Přitom je to tak směšné. Proč je podle nich tak špatný? Protože má šikmé oči? Protože má zašpičatělé oči? Krčmář přerostlý v pase mi připadá daleko více zdegenerovaný.
- **Mar-Mar:** Proč jen pořád kašle? To ho sem dali jenom proto, aby v nás vyvolali strach z nákazy? No, u mě šlápli trochu vedle, já už se nemocí nebojím.
- **Fu:** Veliký muž, trochu neohrabaný, ale asi silný. Připomíná mi muže, které jsem vídal při práci v docích, když jsem ještě žil.
- **Andala:** Malá, špinavá a zanedbaná holka. Panu Černému by se líbila. Ne, žádný Pan Černý. Pan Černý jí nic neudělá. Ani kdyby se sem ke mně vrátil, nenechám ho.

- **Elafé:** Poměrně atraktivní žena. Velmi silně mi někoho připomíná, jen se nemohu rozvzpomenout koho. Možná kdybych se konečně zbavil toho pocitu, že všechno kolem je pokřivené a trochu pročistil hlavu, vzpomněl bych si. Kdo to jen je? Cítím se v její blízkosti zvláště dobře. Určitě jsem ji dříve znal.

Atentát

S atentátem na Alvadu nemám nic společného. Byl jsem tam – tedy Pan Černý tam byl – na lovu, možná si ho neměl tak užívat. Příkrčená, číhající postava obalená ve zbytcích skutečných šatů asi nepůsobí příliš důvěryhodně.

Tajemství

Skutečnost, že jsem nemrtvý, není něco, po čem toužím, aby ostatní věděli. Na pohled jsem sice jen trochu bledý člověk, ale mé tělo neprodukuje žádné teplo, nedýchám, dokonce ani když chci, dokáží jen napodobit zdvih hrudníku, ale jak dostat vzduch do plic si již nevzpomenu. Na dotek jsem ztuhlý, méně poddajný, než živé lidské maso.

Cíl

1. Chci se dostat ven z Cely, nejlépe dříve, než si Stráž všimne, že se mnou něco není v pořádku. To znamená dříve, než dostaneme s Panem Černým hlad.
2. Musím zjistit něco více o Elafé, třeba je ve vzpomínkách na ni ukryt klíč ke znovuzískání mé ztracené lidskosti nebo alespoň k uzavření Pana Černého do toho nejtemnějšího žaláře někde hluboko v mé mysli.

Charakter a vzezření

Ačkoliv vypadám jako běžný člověk, jen možná trochu bledý, jistá posmrtná ztuhlost se mi nevyhnula. Moje tělo je na dotek tuhé a má zhruba teplotu okolí. Nedýchám, moje srdce netluče a já už si ani nevzpomínám, jaké to bylo, když se tyhle věci ještě děly.

Na svět se dívám tak, jako by mi chybělo deset let života, které nemohu dohnat. To, co se za tu dobu nestihlo změnit, mi nepřijde zvláštní. Věci, které se za tu dobu změnily nedokážu pochopit, zařadit a proto se jim raději vyhýbám.

Trpím občasnými výpadky paměti, většinou to postihne jen nějaký nepatrný, ale v důsledku podstatný detail. Na důležitá jména, jako jsou členové mojí rodiny nebo mé vlastní si vzpomenu je, když slyším něco, co zní podobně.

Neumím číst a z moudrosti knih mám trochu strach, možná proto, že je nedokážu správně pojmout.

Názory

Všechno je špatně. Lidé si žijí své životy, jako by byli slepí. Kolem nich existuje jiný svět, svět bezohledný, plný beznaděje a předsudků. Zvolili si, že jej neuvidí, je to pro ně snazší. Dokud nepřijde beznaděj i na jejich práh.

Zvláštní schopnosti

Kanibalismus – Pan Černý loví po nocích různé ztroskotance, ale ze všeho nejraději má bohužel malé děti a jejich játra. Pan Černý zajišťuje sobě zábavu a nám obživu. Můj hlad už nezasytí nic jiného, než lidské maso. Pokud se najím čerstvých lidských jater, získávám obrovskou sílu, která mnohonásobně převyšuje sílu jednoho muže; mohl bych se pokusit vyrazit třeba i dveře od cely.

Kdokoliv, kdo má Nelidskost menší než 5 a je svědkem aktu konzumace a ví, že jde o lidské maso, si jeden bod Nelidskosti připočte.

Stojící srdce – Nepůsobí na mě žádné jedy, nemoci a nákazy se mi vyhýbají nebo je alespoň nepocituji.

Mrtvé maso – Jednou za hru, jeden zásah, který by byl normálně smrtelný, mě neusmrtí, ale pouze lehce zraní (žádný herní postih, je pouze vhodné jej zahrát).

Nelidskost/Vůle

8/5; Nevyrovnanost – Pan Černý je logickou kompenzací stavu, kdy psýché nedokáže zvládnout vlastní bestialitu. Jiné následky v současnosti tento stav nemá.

Elafé

Svět se mnou a mou rodinou krutě zamával. Vzpomínky na ni jsem raději zatlačila tak hluboko do své mysli, jak jsem to jenom uměla. Miria, ano, tak jsem se tehdy jmenovala. Už to jméno, které vždy tak jemně vyslovovala moje maminka, které tak vesele volal můj drazí bratří. Mirii to všechno tak moc chybělo, ale Elafé je silná, je ve službě Stráže a přináší spravedlnost do domů beznaděje.

Zázemí

Narodila jsem se v Rovu zamilované dvojici *Manreho* a *Jenfy*, kteří se sem přistěhovali ze severní hranice Říše. Měla jsem krásné dětství plné lásky a porozumění ze všech stran. Rodiče nebyli bohatí a já měla ještě tři bratry, staršího a dva mladší, ale vždycky jsme nějak vyšli a měli jsme se dobře. Můj starší bratr, *Basha*, se vždycky snažil rodičům trochu pomoci a dokonce jezdil s tatínkem rybařit.

Když mi bylo třináct let nastal náhlý zvrat. Starší z mých mladších bratrů, *Ganre*, závažně onemocněl. Medici zkoušeli své medicíny, ale nic nepomáhalo. Se smutkem v očích rodiče svolili k radikálnějším opatřením, amputaci nohy. Rozklad tkáně se však nepodařilo zastavit a tak *Ganre* přišel i o druhou nohu. Ani to však nemělo léčebný účinek. Později nemoc zasáhla plíce a hlasivky a on už jen chroptěl bolestmi. Jeho oči se zakalily a vypadal jako tělo bez duše. Skoro po roce od začátku nemoci zemřel.

Maminka bratříčkovu nemoc velmi těžce nesla. Ke konci už jsem se starala o ni i o bratra, ale *Bashovi* a otci jsem nic neřekla, aby neměli starosti. *Basha* začal pomáhat tátovi stále více, abychom měli dost peněz, ale úlovky byly přesto stále chudší. Nakonec začali oba pracovat jako pomocná síla v městských docích.

Péče o domácnost tedy zbyla zcela na mě, maminka většinu času trávila na lůžku a já se musela postarat ještě o *Istaru*, mého nejmladšího sourozence. Byl to hodný kluk a často mi pomáhal. Občas jsem ho dokonce poslala samotného na nákup a on vždy vše bezchybně vyřídil. Jednou se ale z nákupu nevrátil včas domů. Zkontrolovala jsem ještě matku a hledala ho skoro celé odpoledne. Nakonec jsem zjistila, že ho porazil vůz, když se vracel. I ty dnešní ozvěny bolesti, kterou jsem tehdy cítila, jsou nesnesitelné. Proč jsem ho tam jenom posílala? Proč jsem si tam nedošla sama. Proč jsem mu alespoň nešla naproti. Myšlenka, že jsem zabila svého bratra mě pronásledovala několik let a každou noc se mi vracela ve snech.

Otec neřekl nic, když jsem mu zprávu o smrti jeho syna sdělila. Bylo na něm vidět, že trpí, *Istaru* velmi miloval. Ještě toho večera jsme ho našli se zakrvácenými šaty a zející rána na jeho krku ukazovala více, než jsem kdy z lidského těla vidět chtěla.

Zbyli jsme si s matkou a *Bashou* sami, tehdy mi bylo skoro šestnáct let. Maminka ale rychle chřadla. Sedávala celé hodiny na místě a vyhlížela, jestli tatínek nepijde. Celé dny nejedla, někdy to končilo tak, že jsem na ní klečela, zatímco ji *Basha* držel, a krmila ji kaší, aby nabrala alespoň trochu síly. Časem už nekladla žádný odpor, jen tiše seděla nebo ležela a dívala se ven z okna, ačkoliv myslím, že už to ani nevnímala. Zatímco *Basha* pracoval celé dny v doku, já jsem přebalovala matku, vařila a prodávala svoje tělo, abychom měli trochu více peněz. *Bashovi* jsem to nikdy neřekla, bála jsem se, že by se na mě už nikdy nepodíval. Vždycky jsem za jeho peníze donesla z nákupu trochu více, než by se normálně dalo pořídit.

Možná to bylo způsobenou zklamáním boha, kterého rodiče vyznávali v mládí, než se zabydleli ve městě, a kterého museli kvůli zákonům Říše opustit. Možná, že chtěl, aby s svou vírou skrývali a nechali se honit Čistci po městských uličkách. Možná, že ten bůh nesnesl pohled na ty dva, jak žijí

v bezbožném městě a plodí své bezbožné děti. Možná, že se mu jen prostě nelíbili. A my, jejich děti, zřejmě také ne.

Tak to šlo několik dalších měsíců, když jsem si všimla, že i *Basha* začíná vypadat čím dál více strhaně. Nejprve jsem to přičítala únavě z práce v doku, ale on trval na tom, že o nic nejde, že to nic není. Nebyla to pravda. Zemřel několik týdnů poté a zanechal mě s matkou samotného. Od té doby jsem nikdy neplakala. Milovala jsem svého bratra, ale ta ztráta byla příliš velká.

Druhý den jsem se rozhodla vzít svůj osud do vlastních rukou. Ráno jsem stanula před dveřmi hlásky Stráže a nechala se naverbovat. Práce byla tvrdá, jako ženu mě nerespektovali občané a dokonce ani kolegové. O matku jsem se starala další dva roky, než také zemřela. Už se mi to jeví jen jako mlhavá historie. Jednoho dne jsem prostě přišla ze služby a ona spala. Ale spala spánkem, ze kterého už se neprobouzí.

Postupem času jsem si vybudovala slušné postavení ve Stráži a naučila se zacházet s grázly, kteří si mysleli, že jim ženská nemůže nic. Žiji jenom svou prací, ale pravda je, že nikdy nebudu mít takové uznání, jako kdybych byla muž. Díky zvykům mých partnerů přivlastnit si moje zásluhy jsem se stala samotářkou. Ani si nepamatuji, kdy jsem se s někým naposledy bavila mimo službu, když nepočítám nákup a placení nájemného.

Jsem dobrá v tom, co dělám. Vím to a ostatní to jednou taky uvidí. Možná, že se to nezmění jen tak, ale vím, co dělám a budu to dělat, dokud budu moci.

Vztahy k ostatním

- **Augusto:** Podle šatů to bude nějaký zbohatlík. Takoví parchanti jsou nejhorší. Myslím si, že jim všechno patří. Nebyl by první, co má na svědomí atentát.
- **Basha:** Když jsem uslyšela to jméno, zastavilo se mi skoro srdce. *Basha* bylo jméno mého bratra a není to nijak obvyklé jméno. Ale nemůže to být můj bratr. Ten zemřel už před lety. Vypadá trochu jako on, ale nemůže to být on. Nebo...ne.
- **Nashtara:** Zvláštní chlapík. Trochu při těle, ale je na něm něco divného. Možná je to způsobem, jakým se pohybuje. Ale co já vím, jak se pohybují slepci.
- **Gustafo:** Kolega mi říkal, že ho zná a že si na něj mám dát pozor. Prý zabil dva lidi v hospodě jen rukama a džbánem, když se opilí pokusili ochutnat z jeho jídla. Chlapi vždycky přehánějí. Vypadá inteligentně a to je u takových vždycky na škodu.
- **Vaklav:** Nějaký chudák, co ho sebrali omylem nebo z recese, nebo co. Pořád mele, vypadá pěkně nervózně. Nevěřím, že s tím má něco společného.
- **Daeris:** Tohohle chlapíka už jsme pod zámek jednou nebo dvakrát měli. Nějaké krádeže, myslím. Vždycky ho ale někdo vyplatil.
- **Mar-Mar:** Nejdřív jsem si myslela, že to svoje kašlání jen hraje, ale teď jsem si jistá, že je nemocný. Tohle je prý ten, který podrazil svoje kamarády *Daerise* a *Fua*, je tu jenom nastrčený, aby unikl podezření. To je hlupák. Ale dobře tak, myslím, že jeho pohnutky určitě stojí za prověření.
- **Fu:** Obrovský chlap, to by mohl být trochu problém i pro mou pojistku – dýku. Při téhle váze, nevím nevím, jestli bych ho položila. Za jedním uchem má nějakou špinu. Vypadá to jako vydrolená omítka.
- **Andala:** Malá, špinavá holka. Zřejmě zase jedna z těch, co nebyla rodičům dost dobrá. Je vyděšená a vypadá, že je na kost promrzlá. Divila bych se, jestli s ní po cestě zacházeli šetrně.

Atentát

Dostala jsem za úkol strážit jednu stranu ulic kolem původu. Jenže pak mě někdo vzal přes hlavu. Když mě po atentátu našli opřenou o zeď nebyli mí nadřízení moc nadšení. Tak mě šoupli do cely. Prý si můžu vyzkoušet tu svoji intuici tady, jestli něco zjistím. A když nezjistím, tak půjdu před disciplinární soud.

Tajemství

Možná, že jsem se měla o matku více starat. Možná by ani to nepomohlo. Ale v každém případě na svou minulost nerada vzpomínám. Žiji přítomností, co je teď, to je důležité. Kdoví, co bych zjistila, nebo hůř, co by ostatní zjistili, co jsem pohřbila hluboko ve své mysli.

Cíl

1. Zjistit, kdo zabil Alvodu. Když to nezjistím, tak se mám na co těšit.
2. Je mi trochu líto té holky, Andaly. Měla bych se jí nenápadně vyptat, co se jí stalo a jestli má kam jít.

Charakter a vzezření

Mladá, poměrně pohledná, v dobré kondici. Jsem cílevědomá a možná trochu nafrněná, alespoň někteří kolegové si to prý říkají. Normálně se z uniformy nevysvlékám skoro ani na spaní, ale pro tuhle zvláštní příležitost jsem si samozřejmě musela připravit něco nenápadnějšího.

Mám dobré oči a cit pro situaci. Vždycky si všimnu něčeho, co jiní nevidí. Také mi nedělá problém odhadnout něčí náladu, někdy se to hodně hodí. Není vždycky jediné řešení hádat se s dvoumetrovým chlapem.

Pro svou práci bych udělala všechno. Na druhou stranu si nikoho nepouštím k tělu. Všichni pořád něco chtějí a na mě se potom vykašlou. To nepotřebuji.

Názory

Lidé jsou jen stádo, které si žije svoje životy a bloumá po ulicích. Zavírají oči před tím, co nechťejí vidět a ze zbabělců vznikají jen další zbabělci. Já ne. Já mám oči doširoka rozevřené a chci vidět všechno. Možná, že se mi to nebude líbit, ale co je to za nepřítele, kterého nepoznáme?

Zvláštní schopnosti

Empatie – Třikrát za hru se mohu kohokoliv zeptat na hodnoty jeho nelidskosti a vůle. Cíl mi musí pravdivě odpovědět. Mohu se zeptat vícekrát stejné osoby.

Srdce z kamene – Nepůsobí na mě žádné nadpřirozené pokusy ovlivnit moje emoce. Kdokoliv by se snažil změnit moje citění jinak než slovem, neuspěje. To se týká všech schopností, které jsou podobného efektu schopné, nemusí jít nezbytně o magická nadání, může to být cokoliv, co je *zvláštní schopností* nějaké postavy.

Dýka – Když mě sem hodili, přeci jen mi nechali malinkou výhodu. V botě mám schovaný nůž napuštěný uspávacím prostředkem. Stačí jedna malá ranka do krve a cíl usne, než napočítám do deseti (*ale ne dříve*). Pouze jedno použití, pak se jed setře a předmět zůstane jen obyčejným nožem.

Nelidskost/Vůle

3/5; Nevyrovnanost – Začnou se mi objevovat vzpomínky na rodinu, kterou jsem pozbyla. Dávám si za vinu to, co se jim stalo. Upadám do apatie a jen přemítám o tom, jak by to šlo udělat lépe.

Augusto

Vychovali mě v přepychu, dnes už si musím zvykat na jiné pohodlí. Peníze se rozkutálely, dům se s časem sám rozhodně neopravuje a řada lidí očekává, že u mě nějaké peníze najdou. Ani obchody už nejdou tak, jako dřív. V tomhle městě musí být něco prohnílého. No a pak přišla spása jako od Otce a Matky, někdo mi vysvětlil, co to je. A já se chopil příležitosti a vzal svůj osud do vlastních rukou.

Zázemí

Můj život započal v uznávané rovské šlechtické rodině. Byli jsme bohatí, měli jsme pozemky, sídlo, respekt, konexe. Otec se věnoval obchodu takřka neustále, domů přijížděl pouze pokud ho sem jeho obchodní cesty zavedly. Vztah s ním byl komplikovaný, on chtěl mít nade vším kontrolu a to i přesto, že neměl představu o tom, jak se vychovává dítě.

Moje maminka byla jakousi protiváhou přísného otce. Vždycky se snažila zmírnit jeho hněv, když jsem náhodou udělal něco, co nebylo podle jeho představ o perfektním dítěti, dědici jeho impéria. Moje nechuf studovat ty obskurní obchodní praktiky ho doháněla k šílenství. Matka mě milovala. Už dlouho se pokoušeli o dítě, než jsem přišel na svět a jako jedináček jsem si užíval její lásky dosyta. Vždy stála za mnou a udělala ze mě pěkně nevďěčného rozmazleného fracka.

Otec zemřel, když jedna z jeho lodí ztroskotala i s nákladem. A on byl naneštěstí zrovna na palubě. Možná, že padli za oběť pobřežních pirátů, každopádně jeho tělo vyvrhlo moře nedaleko od přístavu, jako by se vracel domů. Moje maminka to nesla dobře, dlouhý čas odloučení ji na to dobře připravil. U mě to bylo ještě snazší. Nejen, že jsem ho příliš nevidal, ale navíc jsem ho opravdu z duše nenáviděl, za všechno, co ze mě chtěl mít a čím jsem nebyl.

Zanedlouho poté se maminka znovu vdávala. On byl mladý, pohledný a chudý, ona byla zachovalá a ošklivě bohatá. Nechtěl jsem se stát překážkou v jejich štěstí a přestěhoval jsem se do našeho menšího sídla na okraji městského centra. Život v domě s přemírou služebnictva a nulovým dohledem udělal své. Děvky se střídaly v mé posteli snad každou noc a někdy nezůstalo jen u jedné. Jedl jsem a pil jsem dosyta a ještě dvakrát tolik.

Asi mě musela požehnat sama božská dvojice, když jsem z toho vyšel ve zdraví. Tedy alespoň jsem si to myslel. Iluze o požehnání se zbourila záhy. Matčin přítel jí podváděl s kým mohl a když se to dozvěděla, byl už dostatečně blízko svému cíli. Podvodem se zmocnil většiny matčina majetku, což bylo – stručně řečeno – celé jmění. A tohle jmění nám začalo brzy chybět. Zůstala nám jen malá část našeho dřívějšího majetku. A lidé šli vždycky za penězi. Naši takzvaní přátelé se odlili stejně rychle, jako naše peníze a zbyl po nich jen zašlý lesk stříbrných přiborů. Matka se nastěhovala zpět za svým synem. Je mi pětáctiletá a bydlím se svou téměř sedmdesátiletou matkou. Úžasně.

A tady se projeví dvě velké chyby, které jsem v minulosti udělal. Obchodovat jsem se neučil a tak jsem ani obchodovat jsem neuměl. Několik svých společností jsem musel odprodat, abych jiné zachránil, ale nakonec krach postihl většinu. Zbylo mi několik malých lodí a podíl v městských docích, které jen tak tak stačí pokrýt mé životní výlohy. Druhou velkou chybou byl nevázaný intimní život. Pohlavní choroba, kterou jsem chytil od některé z těch špinavých děvek se mě drží už roky jako ďas. Hlava už není tak čistá jako dříve a stejně tak mé tělo. Vhodné šaty a poměrně nákladné léčebné výlohy to ještě pořád dokáží udržet v tajnosti, ale to nepotrvá věčně, idealismu už mé život odnaučil.

K Riotánům jsem se přidal v době mého bouřlivého mládí. Přišlo mi to tak trochu módní a tak trochu zodpovědné, protože otec ve mě odpor k absolutismu v jakémkoliv formě vybudoval opravdu dokonale. Nebylo to nakonec až tak špatné. Banda neschopných idiotů, kteří pořvávali protistátní hesla, když je nikdo neviděla kteří se nezmohli na organizaci vlastního života, natož na státní převrat. Mezi slepými jednooký králem. Stal jsem se vůdcem party nýmandů a k dovršení dokonalosti celého plánu jsem ještě získal příležitost naplnit osud organizace, jejímž členem jsem se stal v podstatě omylem.

Vztahy k ostatním

- **Nashtara:** Je to tu pěkná banda idiotů, ale proč sem proboha zavřeli obtloustlého slepce, to nechápu. Nevypadá moc podezřele a to i vzhledem k tomu, že vím, kdo to udělal.
- **Basha:** Divný patron, určitě nějaká ztroskotaná existence. Beztak ho sebrali někde z ulice.
- **Gustafo:** To není dobré znamení, že je tady. Ne tak špatné jako to, že jsem tu já, ale dost špatné. Co se zvrtilo? Proč je tady? Musím to s ním ve vhodnou chvíli nenápadně probrat. Prozatím bude lépe držet si ho od těla, než se prozradíme. Jinak je to velice schopný zabiják a velmi spolehlivá osoba, kterou znám dlouho. Potkali jsme se vlastně tak, že se mi pokusil vykrást dům a já ho nachytal. Divím se, že mi nezlomil vaz a nedokončil svou práci. Víam ale pramálo o tom, co opravdu dělá. Určitě je to tak lepší. Možná by mohl s trochou štěstí zajistit cestu ven.
- **Vaklav:** Proč jen pořád mele? Dohání mě k šílenství.
- **Daeris:** Jeden z Cechovní party, co si na mě došlapávala. Vždycky jsem z něj měl trochu strach. Vypadal tak nějak zadumaně a pak, často z ničeho nic, udělal něco úplně jiného, než co bych čekal.
- **Mar-Mar:** Další z party, která mě dříve přepadávala. Vždycky vypadal jako ten chytrý z nich. To by samo o sobě stačilo na to, aby byl nebezpečný. Ale on je ještě ke všemu taky dobrý řečník a obratný násilník.
- **Fu:** Třetí z party. Vysoký muž, který váží určitě alespoň tolik, co oba jeho kumpáni dohromady. Vždycky byl pomalý a neohrabaný, ale nejednou jsem za límec visel na jeho ruce. Asi nebude zrovna mozkem kumpanie.
- **Andala:** Mladá, špinavá holka. Už jenom vzpomínka na to, kolik takových, jako ona, jsem po nocích zbavil poctivosti, mě trochu vzrušuje. Ona je ale tak zanedbaná, že by se ani nebránila.
- **Elafé:** Tak tahle je rozhodně hodná pozornosti. Dobře stavěná, pěkná tvářička. Zajímalo by mě, co dělá. Ne jenom tady, ale tak, v životě.

Atentát

Situace u Riotánů se vyostřila. Někteří mladí členové naléhali, abychom něco podnikli. Moje obvyklé metody, jak v nich iluzi činnosti vzbudit, už nebyly účinné. Mladí radikálové byli prostě příliš radikální. Rozhodnutí o atentátu na místodržícího bylo podpořeno širokým kruhem a já jsem je nemohl přesvědčit o tom, že je to špatný nápad a zároveň si zachovat postavení. Když mi pak přišel ten dopis od „nejlepšího přítele“, který popisoval řadu důvodů, proč je to to správné rozhodnutí, zamrazilo mě po celém těle. Už se ale nešlo stáhnout, ostatní by mě zapudili.

Vybral jsem tedy dva lidi, kteří mi s tím měli pomoci. Městského zabijáka Gustafa, kterého jsem znal už dlouhou dobu, a jednoho Riotána – Parthea, o kterém jsem si myslel, že bude spolehlivý a užitečný. Plán byl záhy na světě, ale Parthe se z toho vyvléknul. Prohlašoval něco jako že už svou část práce odvedl a podobné nesmysly. Nepodařilo se mi ho ale přesvědčit. Mělo mě to varovat,

když se celý týden před atentátem neukázal na žádném Riotánském setkání.

Gustafo měl trefit místodržícího Alvadu šipkou otrávenou nějakým jeho jedem. Měl tam jít sám a všechno zařídit, tak to chtěl. Ale znervózněl jsem a rozhodl se, že to chci vidět. Gustafo svou úlohu plnil dokonale, dokud ho nevzal jeden strážný přes hlavu obuškem. Když se skácel, vzal jsem nohy na ramena. Nikdy jsem neuměl moc rychle běžet.

Tajemství

V minulosti jsem měl nějaké potíže s Cechem. Několikrát mě okradli, asi jsem jim připadal jako poraněná srna. A vida, jaká to boží ironie, všichni tři jsou se mnou v jedné cele. Mar-Mar, Fu a Daeris, výkvět Cechovní spodiny. Mar-Marovi jsem pak jednou zaplatil dost bokem, aby toho nechali. Nevím, jak je přesvědčil, nebo jestli se s nimi rozdělil. Každopádně bych nerad, aby se to rozhodli řešit právě tady.

Cíl

1. Dostat se z Cely nějakým legálním způsobem, hodit vinu na někoho jiného.
2. Případně se dostat z Cely jinak, ideálně i s Gustafem. A pokud ne, tak se alespoň musím ujistit, že nic neřekne.

Charakter a vzezření

Nejsem příliš průrazný řečník, rychle znervózním a také mám strach snad ze všeho, z čeho jde. Vždy jsem se raději ohnul, než abych šel hlavou proti zdi a takhle strategie mi doposud zajišťovala pohodlný život.

Jsem dost nervák, občas vypěním v hysterické prognóze tragického konce osazenstva Cely.

Mám moc rád sex, je to jediný důvod, proč mě ještě baví žít. Bohužel od doby, co jsem onemocněl tou nemocí, se to nedá dělat tak často a snadno.

Choroba se výrazně projevuje zatím pouze fyzicky, v širokém okolí mého pohlaví a téměř celé vnitřní strany stehů mám pokryté loupající se kůží ve velkých kusech a exémy snad všech barev. Stejně tak na zádech, břiše a v podpaží. Vhodné ošacení to však dokáže skrýt a svědění mému už tak nervóznímu stavu přidává jen trochu.

Názory

Svět je neprostopupná džungle, kterou je buď potřeba prosekat, nebo se jí proplést. Někdo má sílu a jiný se ohne. A já si nebudu rozbíjet hlavu o zeď, když je tak tvrdá. Vždyť ti, co to zkouší, končí v řece a ti ostatní stejně dosáhnou toho, co chtějí, jen je to míň bolí.

Zvláštní schopnosti

Otrlost – Nic mě jen tak nerozhodí. Pokud by mě nějak mělo ovlivnit něco, co vidím, pak mě to neovlivní.

Velké sebevědomí – Jednou za hru pro účely vyhodnocení nějaké cizí Zvláštní schopnosti mohu prohlásit, že moje hodnota vůle je až dvojnásobná, než jaká skutečně je.

Škrábnutí – Jednou za hru mohu jeden útok zbraní nebo beze zbraní prohlásit na škrábnutí, které mě nijak vážně nezranilo (*efekt útoku je zrušen*).

Nelidskost/Vůle

3/3; Nevyrovnanost – Začínám panikařit. Hysterie je pak skoro slabé slovo. Není se mnou rozumná řeč, šílím kvůli každé hovadině a bojím se čehokoliv tak, že to víc ani nejde.

Gustafo

Síla, bezohlednost a prohnalost jsou to, co mě vytáhlo ze dna ulice. Říkají mi zkurvysyne, parchante, hajzle. Říkají mi i různě jinak. Ale vždycky, vždycky jsem to já, kdo je na koni. Může snad člověku vadit taková nadávka od někoho, jehož ruka je zkroutená v nepřírozeném úhlu a několikrát zlomená? Od někoho, kdo za chvíli přijde o obě uši, pokud dříve nezačne zpívat? To přece nemůže vadit.

Zázemí

Nevím kdy jsem se narodil a komu. Moje první vzpomínka, kterou jsem si ochoten přiznat je, když jsem na ulici našel Přitele a nového otce. Bylo mi tehdy asi šest, nebo sedm, komu na tom záleží. Dal mi najíst, dal mi střechu nad hlavou a oblékl mě. A naučil mě tomu, čím jsem. Byl to moudrý muž, velmi vážený v blízkém okolí rozpadlých uliček, starých brlohů a kriminálníků. A za svou moudrost a péči chtěl jen jediné. Mé šikovné ruce. Ne, nebojte se, chtěl, abych pro něj kradl.

A mě to šlo. On mě vždycky pochválil, když jsem domů přinesl úlovek. A když se nezadařilo, nikdy nebyl zklamáný. Vždycky mě utěšoval a říkával, že příště to bude lepší. A já se snažil, aby to tak bylo a byl jsem v tom dobrý. Říkal jsem mu Otče – kompromis mezi mým „tati“ a jeho „neříkej mi tak“.

Otec občas zmizel na několik dní z domu, ale já už věděl, jak se o sebe postarat. Vždycky, než se vrátil, ukradl jsem pro něj nějaké jídlo a nějaký pěkný šperk. Říkali jsme jim „potěšeníčka“. A já rostl a sílil, protože Otec vždy dbal na to, abych dobře jedl a pilně se učil svému řemeslu. Pak jsem trochu povyrostl a zjistil, že někdy je jednodušší si pro potěšeníčko někam vlézt, než čekat, až se objeví někdo neopatrný.

Rostl jsem a sílil a Otec mě naučil nové triky. Naučil mě, jak někoho o potěšeníčko poprosit, jak, když ten někdo odmítne, ho zkusit ještě jednou přesvědčit a jak to koulet, když ani to nepomůže. Dal mi můj první obušek a můj první nůž. Obušek se časem otloukl a roztrhl, musel jsem jej už několikrát vyměnit. Ale ten nůž mám doteď.

Jednou se ale Otec ze své výpravy nevrátil. Tehdy mi bylo asi čtrnáct. Ale já jsem věděl, jak to u nás v ulici chodí. Nedal jsem se zastrážit žádným zmetkem, co se chtěl nastěhovat do Otcova domu. Protože on se vrátí a musí mít přece kde bydlet. Neuměl jsem ale vyměnit potěšeníčka za něco užitečného a musel jsem tak rozšířit svoje pole působnosti na obyčejné věci, jakými jsou jídlo nebo šaty. To ale našťásti netrvalo dlouho, protože za mnou přišel muž, který řekl, že jsem moc šikovný kluk a jestli prý nechci pracovat s nimi. Jasně, že jsem chtěl pracovat. Všichni přece pracují. A já jsem začal spolupracovat se samotným Cechem. Až později mi došlo, co by se stalo, kdybych s nimi pracovat nechtěl.

Po pár letech v Cechu, kdy jsem opravdu zjistil, jak chutná ulice, krev, jak zní lámané kosti a jak zní nářek mužů a žen, jsem pochopil, že Cech je špatný. Zahnívá v samotném středu svého představeného a všichni ohýbají své hřbety a drhnou svoje ruce jen proto, aby nasýtili to tlusté prase nahoře. On si zatím sedí a domlouvá svoje kšeftíky, zatímco my riskujeme svoje životy denně v ulicích. A jako by tohle nestačilo, udělal si cechovní radu. A chlívěk rostl a rostl a prasat přibývalo. Kdo má to vepřové krmit, když se z něj nikdy nenajíme?

A tak jsem Cech opustil. Když jsem to představenému vysvětlil přímo před očima rady nožem od otce – jinak to nešlo, nechtěl mi rozumět – přísahali mi krutou odplatu. Poté, co jsem za každý útok zabil jednoho člena rady, pochopili, že má možná smysl se se mnou dohodnout. A dohoda je taková, že já se nebudu vozit po jejich a oni

se neukážou na mém. Místy to bylo opravdu horké, když jsem vybíral cechovní zakázky jen pár hodin předtím, než tam dorazila elita, aby ji splnila. Bože, ti museli zuřit. Ale asi se báli připustit, že bych to mohl být já. A mě to pak přestalo bavit.

Myslel jsem, že mě se takové věci netýkají, ale nakonec i ke mně přišla Ona. Byla dokonalá, krásná a byla zasnoubená se špatným chlapem. Ale nakonec všechno dobře dopadlo a dokonce jsem ani nemusel ublížit snoubenci. Žijeme spolu několik let v otcově domě, její bříško se už pěkně zakulacuje a já přemýšlím, jestli bych se neměl zkusit živit něčím jiným. Ale to nejde, jsem v tom, co dělám opravdu dobrý. A moje žena to chápe. Nechce o tom slyšet, ale bavili byste se každý den s pekařem, co dneska dělal v práci? Myslím, že ne. Už jsem dokonce zkoušel pracovat v docích, obyčejná práce, obyčejní lidé a život. Nešlo to, zase jsem se vrátil k tomu, co umím nejlíp. Důležité je, že se milujeme. Je to zvláštní, kolem mě vždycky všichni měli spoustu děvek, milenek a podobných kurev a já jsem ten, který se poctivě oženil s pannou jako panic a používám slova jako „láska“, aniž by mi někdo vysvětlil, co to vlastně znamená. O některých věcech prostě není potřeba mluvit.

Vztahy k ostatním

- **Augusto:** Jednou jsem se vypravil vykrást jeho sídlo, ale ten chlapec na mě zapůsobil. Nejen, že jsem mu všechno nechal, ale občas jsem ho i někde vídal. Vždycky měl plnou hubu keců, ale báječně mě bavil a možná na tom vyrostlo jakési hodně pokřivené přátelství. Když pak přišel za mnou s návrhem atentátu za pěknou sumičku, nemohl jsem odmítnout. Ale ten blbec se na to musel dívat a teď je tady. No, patří mu to.
- **Nashtara:** Zajímalo by mě, co na tom slepci je, že jim stálo za to ho sem s námi zavřít. Možná, že se na ně divně koukal. Ha ha.
- **Basha:** Nevím, co to je, ale z toho chlápka mám respekt. Vypadá normálně, to beze sporu, ale něco – a myslím tím opravdu jen něco – mi říká, že na něm cosi bude.
- **Vaklav:** Já opravdu dokážu ocenit, když někdo dovede říct něco pěkného. Ale tenhle blbeček mele pořád a mě se nedaří přemýšlet.
- **Daeris:** Možná, že bych neměl tak dávat na svůj odhad, ale tenhle chlápek je jednoznačně od fochu. Možná, že pracuje pro Cech nebo tak, ale rozhodně do toho dělá.
- **Mar-Mar:** Tohle klučika si pamatuji z doby, kdy jsem byl v Cechu. Vždycky to byl tak trochu vyčuránek, obejt nějaké pravidlo, zbavit se nějakých povinností, to mu šlo. Tak uvidíme, jestli si pamatuje i on mě.
- **Fu:** Respekt, chlape. Máma ho asi dobře živila, protože takhle velcí chlapi se jen tak nevidí. Jestli byl nadměrný už od mala, tak lituji ženy, která ho porodila. Asi se umí pěkně prát, doufám, že nebude potřeba zkoušet kdo z nás dvou by toho druhého položil.
- **Andala:** Když se na ni dívám, jako by se v mé hlavě rodily obrazy z mého dětství. Mladá a zanedbaná, možná, že je opuštěná, jako jsem byl já. Nejsem sakra sentimentální, ale doufám, že to nebude mít takové, jako já. Na to ženské stavěné nejsou.
- **Elafé:** To snad není pravda. Tahle ženská je od Stráže, už jsem ji někde viděl a jsem si tím naprosto jist. Asi si tohle eso ještě nechám v rukávu, uvidíme, s čím přijde.

Atentát

Augusto mě při jednom našem setkání doslova šokoval svou nabídkou. Mám prý s ním a ještě jedním mužem napláňovat a uskutečnit atentát na místodržícího. Myslel jsem, že si dělá srandu. Když mi nabídnul částku, která by zaplatila malý dům se zahradou, nevěřil jsem mu o nic víc. Jeho výraz ale svědčil o tom, že to myslí vážně. Tak se tak stalo. Napláňovali jsme to, já, on a ten maník,

kterému jsem mimochodem nevěřil ani nos mezi očima a když ten zmetek zmizel hned potom, co jsme plán dokončili, nejraději bych mu rozmlátil hlavu šutrem. Ale Augusto trval na tom, že je vše v pořádku a že jestli chci ty peníze, tak se mám plánu držet.

Sebral jsem tedy oblíbenou hračku, foukačku se Zrnem, malinkou šipkou napuštěnou nervovým jedem, jejíž zásah není skoro vidět, ale na správném místě je smrtící takřka okamžitě. Všechno šlo podle plánu, ale nakonec se to přeci jen zvrtilo. Alvada se skácel jak měl, ale já jsem si nějak v zápalu boje nestihl všimnout toho klacku, co se blížil k mé hlavě dostatečnou rychlostí. Au.

Tajemství

Mé opletačky s Cechem nejsou něco, čím bych se rád chlubil. A vzhledem k tomu, že minimálně jeden v Cele je od nich, jeho pozornost je teď to poslední, co potřebuji.

Cíl

1. Dostat se z Cely za každou cenu. Možná je to znamení, že s tím mám konečně seknout, sbalit úspory a i s ženou a dítětem na cestě se vydat někam na venkov a usadit se tam.
2. Když to půjde, naprosto zmást Elafé. Ona by mezi tou bandou troubů mohla možná opravdu něco zjistit.
3. Pokud Andala nemá kam jít, možná bych ji mohl vzít s sebou. Blbej sentiment.

Charakter a vzezření

Jsem silák, trochu pohledný, dost rychlý a dost schopný. Oblékám se jednoduše a účelně, preferuji obyčejné barvy, takže žádná černá s stříbro. Člověk je pak hned výrazně méně nápadný.

Snažím se uvažovat racionálně a pracovat efektivně. Zábavy si člověk může užít dost i jinde.

Nemám rád zbytečné citové výlevy, překáží to častěji, než je to k užitku. Někdo říká, že jsem bezohledný, ale...ale jo, je to tak.

A na přemýšlení mám rád ticho.

Názory

Nikdy mě nezajímala politika. Pracoval jsem pro kohokoliv, kdo si zaplatil, pro Cech, pak špinavá práce pro Stráž, pak pro někoho jiného. A v jádru jsou všichni stejní. V situaci, v jaké jsem já, se nemůžete ohlížet na to, co je správné nebo co se komu hodí a nehodí. Můžete prostě dělat svou práci, být v ní dobří a být za ni dobře placení. A to já sakra jsem.

Zvláštní schopnosti

Oběšení – Pokud se mi během hry – ale pouze jednou za hru – podaří umístit nenásilně ruce na rameno a čelo oběti, které budu stát za zády, mohu jí zlomit vaz a ona tak okamžitě umírá. Tedy měla by.

Omráčení – Jednou za hru mohu velmi opatrným naznačením úderu na hrudník oběti tuto omráčit na dobu zhruba deseti minut. Tuto dobu si oběť v duchu sama počítá a snaží se nevnímat okolí.

Zastrašení – Dvakrát za hru se mohu někoho pokusit zastrašit. Vytvořím patřičně vypjatou situaci a na svůj cíl zapůsobím třeba křikem. Zen si pak odečte jeden bod vůle. Nelze použít dvakrát na tu samou osobu.

Nelidskost/Vůle

7/8; Nevyrovnanost – To začínám šilet. Všechno musí být po mém, nikdo nesmí ani dutat, dokud se ho nezeptám a hlavně nikdo nesmí zkoušet nějaké hovadiny.

Andala

Chtěla bych mít možnost něco změnit, udělat něco, abych zachránila maminku a tatínka. Ale nejde to. Jsem jenom člověk a lidé nemohou dělat takovéhle věci. Moc mi oba chybí. Kdyby se tak dalo něco udělat, cokoliv, klidně bych to udělala.

Zázemí

Dětství bylo pro mě velice šťastným obdobím. Rodiče se milovali a měli mě, jedinou dceru a zároveň jediné dítě, za hotový poklad. Tatínek pracoval jako přístavní správce, povoloval lodím vyplout a nebo přirazit. Měl moc důležité zaměstnání a někdy mě brávil s sebou do kanceláře na kuřích nohách, odkud jsem mohla sledovat celý přístav, každíčkou drobnost, která se odehrávala na lodích kolem i na pevné zemi. Tatínek si vždycky udělal chvíli aby mi povyprávěl něco o nějaké lodi, odkud pluje a co veze kam, kdo je její majitel a proč je něco zajímavé. Moc ráda jsem ho poslouchala.

Moje maminka byla se mnou většinu času doma, tatínek vydělal dost peněz, aby nemusela někde pracovat. Měli jsme velký dům a starat se o něj nebyla žádná legrace. Měli jsme jednu služebnou, ale i tak to pro maminku byla spousta práce. Dědala ty nejlepší ovocné taštičky pod sluncem. Vždycky mi jich schovala ještě pár bokem, s trochou sladké smetany navrch. Tatínek se prý s maminkou seznámil, když v přístavu spadla přes palubu a on ji vylovil a i jinak statečně zachránil. Tatínek to ale povídá trochu jinak. Možná, že nechce, aby maminka povídala lidem, jaký je to hrdina, že by pak nemohl v noci spát, když by pořád chtěli, aby někoho zachraňoval.

Poslední rok tatínek občas přišel domů více ustaraný a více unavený. Maminka ho pak někdy chovávala v klíně a já jsem si hrávala před krbem s malým dřevěným vozíkem nebo četla knížku. Ty chvíle jsem měla moc ráda. Když jsem se maminky ptala, co je tatínkovi, říkávala, že to nic není, že všechno bude v pořádku. Když jsem se na to ptala tatínka, tak mě také ujišťoval, že není třeba mít obavy. Určitě se na mě domluvili, aby mi nemuseli nic říct.

V předvečer mých třináctých narozenin tatínek přispěchal domů a nějakou dobu si horečně povídal s maminkou ve své pracovně, kam jsem nesměla. Zkoušela jsem poslouchat za dveřmi, ale naše služebná mě načápala a řekla mi, že se to nedělá. Nesnáším, když mi říká „mladá dámo“. Když vyšli, bylo už pozdě a tak mě jenom maminka uložila do postele. Moc jsem se těšila na zítřek na svoje narozeniny.

Později v noci se rozletěly dveře do mého pokoje a vběhla tam ustrašená maminka. Křikla na mě, ať se schovám pod postel. Tuhle hru jsme hrávali, ale něco mi říkalo, že dnes si maminka nechce hrát. Sotva jsem zmizela pod nábytkem, rozletěly se dveře znovu. Ozvala se tupá rána a někdo spadl na podlahu. Podívala jsem se před sebe a uviděla oči své maminky, jak se na mě dívají. Udělala gesto, jako by mě chtěla políbit a pak si přitiskla prst na rty, abych byla zticha. Pak s sebou trochu trhla. Dívala se na mě ještě dlouho, ale už to nebyla maminka. Dvě postavy odešly z mého pokoje. Ještě dlouho jsem se bála vystrčit ven nos, ale nakonec jsem se odhodlala.

Maminka ležela na podlaze a světlé šaty, její oblíbené, byly promáčené krví. Nejdřív jsem to nechápala, ale pak jsem začala plakat. Dlouho, tiše a úpěnlivě. Nikdo nepřišel. Sešla jsem dolů do předsíně a tam našla naší služebnou. Byla za šaty pověšená na svícnu, který trčel ze zdi, zbyteček potrháné sukně měla ušpiněný krví. Na jejích nahých nohou se mísila rudá ještě s něčím jiným. Bála jsem se tak moc, jako nikdy a ještě desetkrát více. Vzala jsem nohy na ramena a utíkala do tatínkovy pracovny. Doufala jsem, že tam bude, že mě zase pohladí po vlasech a všechno to spraví. Byl tam, ale nepohladil mě. Jeho ruce byly přivázané k opěradlům židle a pořezané na mnoha

místech. Na krku měl širokou ránu a jeho bílá košile byla rudá, jako najednou všechno v domě.

Doma jsem zůstala ještě několik dní, než se ozval zvuk domovních dveří a dovnitř zase vstoupili nějací muži. Tehdy jsem utekla oknem vzhůru v přízemí. Nevěděla jsem, kam mám jít, ale byla jsem unavená a hladová. Bloumala jsem jen tak ulicemi, když jsem potkala starého pána, který se mě zeptal, co tu dělám tak pozdě. Řekla jsem mu jen, že zrovna nemám kam jít. Když se mě zeptal, jestli tedy nechci jít chvíli s ním, že se o mě zatím postará, souhlasila jsem.

Bydlel na konci zapadlé uličky v rozbitém přízemním stavení. Uvnitř měl spoustu věcí a taky čaj a trochu chleba a sýra. Jedla jsem jako o život. Vypadal jako hodný starý pán. Pak ale řekl, že je čas, abych se mu odvděčila za jeho pohostinnost. Omlouvala jsem se mu, že nemám žádné peníze a že jsem nevěděla, že je bude chtít, když mě pozval. On mě ujistil, že o peníze nejde a že se nemám čeho bát. Když se mi to pokusil strčit do pusy, kousla jsem ho. Zařval a svinul se do klubíčka. Utíkala jsem tak daleko, jak jen mi síly stačily. Pak jsem se stulila u jedné zdi mezi odpadky a na chvíli usnula.

Tam mě ráno našla jedna tlustá paní. Byla moc boubelatá a taky moc milá. Nakonec jsem jí řekla všechno. Od té doby bydlím u ní, už je to více než rok. Každé ráno vstávám a chodím za jedním jejím přítelem, který mě posílá na různá místa okrádat lidi. Říká vždycky, že jsem v tom opravdu dobrá a že mám šikovné ruce. Že by byly dobré i na něco jiného. Když jsem to řekla paní boubelce, šla druhý den se mnou. Ten den jsem měla volno a její přítel je od té doby velice aktivní.

Vztahy k ostatním

- **Augusto:** Nějak mi trochu připomíná tatínka. On taky nosil drahé šaty a byl to velký fešák. Ale můj tatínek by se nikdy nedostal do vězení.
- **Nashara:** Tohle je ten pán, co mi té noci nabídnul přístřeší. Bojím se, aby mě nepoznal. Už si nepamatuji, jak moc jsem ho kousla. Ale asi by se zlobil i kdyby jenom málo. Dnes má ale zavázané oči, tak mě třeba ještě neviděl.
- **Basha:** Mám z toho pána velký strach. Vypadá hrozně, určitě má velké zuby na trhání masa malých mladých dam.
- **Gustafo:** Tenhle pán mi zase tatínka vůbec nepřipomíná. Tedy vzhledem určitě ne. Ale vypadá to, že by mohl být docela hodný.
- **Vaklav:** Mladý muž, asi jako já jsem mladá dáma. Ale není jako já, tenhe by na ulici nepřežil ani minutu.
- **Daeris:** Už jsem takové, jako on viděla. Máma říkávala, že jsou to potomci starých skřítků, ale paní boubelka mi takovéhle řeči vždycky rozmlouvá. Prý by se to nelíbilo nějakým pánům, co něco čistí.
- **Mar-Mar:** Další muž, kterého je třeba se bát. Má zlé oči, je z nich cítit chlad.
- **Fu:** Hrozně velký pán s hrozně velkýma rukama. Nikdy jsem nikoho tak velkého neviděla. Třeba by dokázal projít zdi a my bychom pak mohli všichni za ním.
- **Elafé:** Vypadá jako milá paní, jednou se na mě asi usmála. S tou bych si možná dovedla popovídat.

Atentát

Šla jsem krást do průvodu, to je vždycky spousta snadných úlovek. Těšila jsem se, že když budu šikovná, paní boubelka mi udělá něco dobrého. Jenže jsem si nedávala dost pozor a někdo mě asi viděl. Strážný byl velký a silný a já jsem prosila a bála se a střídavě obojí.

Tajemství

Ačkoliv paní boubelka měla veliké pochopení, když jsem ji vyprávěla o mojí rodině, když jsem se o ní zmínila někdy později, nechtěla o tom se mnou mluvit. Prý mám být ráda, že jsem nedopadla jako moji rodiče a mám držet pusu. Tehdy mi přišla taková divná.

Cíl

1. Dostat se z Cely, zpátky za paní boubelkou.
2. Popovídat si s někým o mojí rodině. Měla bych zkusit někoho přemluvit, aby ty pány vypátral a předal je Stráži. Jenže Stráž na to nestačí, jsou pomalí a líní; trestat, to jo, ale hledat a honit, to se jim nechce.
3. Zjistit, jestli je to moje vina, že je Nashtara slepý. Možná jsem ho kousla opravdu hodně, dostal zánět a ten se mu nějak přemístil do očí.

Charakter a vzezření

Jsem trochu opožděná. Hodně důvěřivá, když mi někdo mile řekne, že něco nějak je, obvykle mu uvěřím. Spoustu věcí nechápu, nevím, proč se dějí, nechci, aby se děly a propadám panice, když s tím nemůžu nic udělat.

Nesnáším, když na sebe lidé křičí nebo jsou zlí. To se mi pak špatně dýchá a musím si rychle sednout. Jednou nebo dvakrát jsem o sobě dokonce chvíli nevěděla.

Názory

Když jsem ještě bydlela doma, myslela jsem si, že svět je nádherné místo plné tatínka a maminky a jejich a naší společné lásky. Teď si myslím, že svět je taky pěkně ošklivý, už jenom proto, že mi to všechno vzal a snaží se mi dokázat, že umí být i pěkně zlý.

Zvláštní schopnosti

Smíření – Dvakrát za hru, když se situace mezi dvěma postavami vyostří a počíná nějaká forma konfliktu, mohu se mezi ně postavit a udržet je vlídným slovem od sebe, alespoň tak dlouho, jak dlouho budu mezi nimi. Nic jim však potom nebrání v hádce nebo prání pokračovat.

Opožděnost – Jednou za hru, jakýkoliv efekt Zvláštní schopnosti, který by měl ovlivnit mojí mysl, začne působit se zpožděním. Začnu počítat od jedné výše a dokud se dokážu na počítání soustředit a nepřeruším jej, efekt je pozdržen. Pokud se mi podaří napočítat bez přerušení do pěti set, efekt je zrušen zcela.

Jednoduchost – Pokud by se vyskytl nějaký efekt, který ve mně vyvolává nějakou emoci, zruším zcela jeho „číselné“ působení. To znamená že například pokud by někdo chtěl ve mně vzbudit strach a tím zároveň upravit hodnotu mé vůle, tak mi strach sice nažene, ale vůle se to nedotkne.

Nelidskost/Vůle

2/2; Nevyrovnanost – Stávám se třesoucí se hromádkou neštěstí. Záchvaty breku se střídají s dušností a zajímavým nárekem.

Václav

Jaký asi je život génia zavřeného v naprosto neschopném těle? Přesně jako ten můj. Vidím věci, které jiní nevidí, slyším a vnímám v jednom dni více, než kdo bude za celý svůj život. A přesto, když chci formulovat svou myšlenku i tím nejjednodušším způsobem, varovat někoho, poradit mu, vypadne ze mě neuvěřitelný nesmysl. Šílel jsem z toho, když jsem byl mladší, dostával jsem záchvaty, které se – narodil od čehokoliv jiného – formulovaly skoro samy. Teď jsem s tím smířen. Z mé hlavy se stal velikánský nafouklý měch. Je tam toho tolik, co chce ven, ale nemůže. A když je plno, to nové už dovnitř nejde tak snadno. Jsem moc nešťastný.

Zázemí

Můj život započal v malé vesnici v blízkosti Rovu. Moji rodiče měli farmu a množství polností, najímali si na sklizeň pomocníci a dalo by se říci, že byly jakýmsi velkostatkáři. Vyrostl jsem na kozím mléce a sýru, čerstvém chlebu, hromadě zeleniny, mase a vejcích. Myslím, že každé městské dítě by mi to mohlo jen závidět.

Krmili mě tak dobře, že jsem byl trochu bumbříček, ale vytáhnul jsem se do velkého chlapiska. Už tehdy začaly mé obtíže. Vždycky, když jsem něco chtěl, tak jsem ukázal na něco jiného. Maminka mi to pak dala, ale to jsem nechtěl. Musel jsem vypadat jako pěkně rozmazlený parchant a to se u nás moc netrpělo. Takže jsem přes zadek poznával, co všechno se dá takovou částí těla cítit.

Plynule mluvit jsem začal zhruba v pěti letech. Tedy nezačal, sice jsem vždy přesně věděl, co chci říct, ale když jsem chtěl otevřít ústa, vyšlo ze mě jenom chrčení nebo žvatlání. Jak rád bych rodičům vysvětlil svou složitou situaci, ale prostě to nešlo. Tohle moje malé vnitřní rozpolcení se dalo výrazněji do pohybu o několik let později. Všichni mě tehdy považovali za typické opožděné dítě, chodil jsem trochu nahrbený, na tváři dementní výraz a občas i k mé maximální nechuti odkápala slina. Co na tom, že v mé hlavě to bylo všechno našlapané. Co na tom, že jsem přesně věděl, co si o mě lidé myslí. Nedokázal jsem ze sebe vypotit jedinou smysluplnou větu.

Vážným problémem to začalo být v období puberty. Život pro mě byl sice na jednu stranu snadný, nikdo mě nenechal pracovat, snad z obavy, že bych pole omylem zoral do spirálek, ale to nedokázalo vyvážit ta muka, která jsem prožíval uvnitř. A teď se k tomu přidala ještě děvčata. Tedy přesněji jedno děvče. Zakoukal jsem se do ní, ani jsem nevěděl jak. Myslel jsem si, že takové věci se mě netýkají, že racionálně vysvětlím takovou hovadinu, jakou láska bezesporu je, ale nebyla to tak úplně pravda. Nějakou dobu jsem si namlouval, že je jen nutné podrobit to vhodnému empirickému výzkumu, ale nakonec jsem si musel přiznat, že jsem v tom až po uši. Psal jsem jí básně, nosil jí růže k nohám a nosil na rukou. V mé hlavě určitě, tam to bylo přesně tak. Ve skutečnosti jsem ze sebe vydal jen zahekání a když jsem ji chtěl nést v náručí, lekla se, že jí chci ublížit. Možná to bylo tím, že jsem měl hodně přes metr a půl a moje natažené tlapy vypadaly vhodné spíše na nošení otepí slámy, než něžných dívek. Našla si nějakého křupana z dědiny a na mě se podívala jen tehdy, když si byla jistá, že je mezi námi alespoň jeden plot.

Vymyslel jsem si tedy kamaráda. Nějakou dobu jsem si myslel, že se prostě sám objevil, ale takové věci se přeci nedějí, takže jsem to zhodnotil tak, že jsem si ho vymyslel. Jmenoval se Václav, říkal, že je to nějaké staré slavné jméno nějakého krále z dalekých zemí. Co je mi po něm. Ale Václav byl prima společník. Až do doby, než se v patnácti letech nechal naverbovat do Stráže a od té doby se neukázal.

Nejvíce mě na tom deptalo to, že Václav se se mnou dělil o jedno tělo. To by ještě nebylo to nejhorší, ale jemu ovládání toho těla šlo dokonce lépe, než mě. Vždycky jsem ho prosil, abychom šli tam nebo tamhle, ale on na to vždy prohlásil, že se obává, že mi to nemůže dovolit. Parchant. Doufám, že ho Stráž při výcviku nešetřila a on si pak někde v klidu chcipl na kudle nějakého hrdlořeza.

Nuže pojďme se věnovat mým přednostem. Stačí mi se na někoho podívat a vidím přesně, na co právě myslí. A lidi dovedou být pěkná čuňata, to mě na tom bavilo asi nejvíce. Jenže tak to nefungovalo do nekonečna. Vždycky, když jsem si nějakou takovou knihu přečetl, tak jsem ji nemohl dostat z hlavy. Časem začalo být v mé hlavě opravdu napráskáno, to se nedalo vydržet. Občas se mi ale podařilo dostat ze sebe dvě slova o něčem, co se mi v ní honilo a hned byl tlak menší. Zjistil jsem, že co jde dovnitř, musí někudy ven. A moje výpusti byly pěkně zanesené. Můj život se stal během po hrázi a kopání krumpáčem do dřeva a malty obrovské hráze mé mysli. Čistí lidi se najednou neukazovalo jako tak skvělé. Mám hlavu plnou sraček, co mě straší i ve snech, natož pak přes den, to je teprve radost.

Úplnou náhodou jsem ale na něco přišel. Jeden z kluků ze sousedství se mi kdysi posmíval, že jsem velký a nešikovný, tancoval kolem mě a nadával mi. Ani nevím jak se to stalo, najednou jsem držel jeho hlavu ve svých rukou a díval jsem se mu zhluboka do jeho ustrašených očí. Co si mnou trhlo a najednou jako by mi něco chybělo. Klukovi se roztáhly zornice, zařval, pomočil se, vysmekl se mi a zmizel. Uvědomil jsem si, že nářek v mé hlavě trochu polevil. Drastická metoda uvolňování stresu. Ale funguje. Jen se ještě naučit zacházet s těmi mými tlapami.

Občas v létě si vyjedu k tetičce do města. Vždycky jsou tam nějaké oslavy a podobné zbytečnosti a moje tetička, objemná vyfintěná paní s sebou vleče slintajícího imbecila, aby mu ukázala průvod. Je mi dvacet dva let, mám dva metry, vážím přes metrák a má hlava alespoň dvakrát tolik. Mám já sakra zapotřebí zárat na nějaký stupidní průvod? Já mám sakra úplně jiné problémy.

Vztahy k ostatním

- **Augusto:** Mé tetičce by se jistě líbil. Ona má ráda mladé dobře oblečené pány. Určitě by ovinula svou obtloustlou ručičkou jeho paži a alespoň dvě minuty by se s ním proměnádovala, než by ji přestal bavit.
- **Nashtara:** Hrozně mi připomíná sedláky od nás z domu. Trošku při těle. Na poli by toho ale bez očí moc neporobil. A to je asi dobře, protože z něj jde strach. Nedovedu to racionálně vysvětlit, ale jako by už přiblížení se k němu mohlo znamenat potíže.
- **Basha:** Zvláštní muž. Hned si v něm trochu počtu, jen co se mi v hlavě udělá trochu volno.
- **Gustafo:** Stačil jediný pohled ta tohohle muže a neubránil jsem se. Moje prsty se rozběhly po řádcích jeho mysli. Tohle je jednoznačně viník. Ale něco mi říká, že to zdaleka není v celé věci to podstatné.
- **Daeris:** No vida, mor. Mám asi slabost pro zdegenerované lidské existence. Možná ve svých hlavách mají taky svůj svět lepší, jako já.
- **Mar-Mar:** Tohle by mohlo být zajímavé. Na toho bych s radostí zkoušel svůj kouzelný kukuč. Třeba je jeho hlava dost prázdná, aby se tam toho hodně vešlo. Zlomit takového siláka.
- **Fu:** I tady by to stálo za pokus, ale obávám se, že je ještě větší, než jsem já. Mohly by nastat potíže takových druhů, které bych jen obtížně zvládal.
- **Andala:** Inu jsem tu pěkná sbírečka, ale co tu dělá ona, tomu opravdu nerozumím.
- **Elafé:** Hned, jak jsem ji uviděl, vzpomněl jsem si na svou první lásku. Taky pohledná, taky vidí slintala, zase na nic.

Atentát

K průvodu jsem se dostal s tetičkou. Ona si na sebe zase vzala ty svoje otřesné zelenkavé šaty, snad čekala, že potká nějakého nápadníka. No a pak se to nějak semlelo, někdo začal řvát stát a ve chvíli, kdy jsem si uvědomil, že mě se to netýká, že já přece stojím, tak se moje nohy daly do pohybu. Nikdy bych nevěřil, co v těch špalcích je.

Tajemství

Já sám jsem tajemství. Ale tohle tajemství bych s radostí někomu odhalil. Na druhou stranu bych asi nedokázal vysvětlit své podivné praktiky s koukáním z očí do očí.

Cíl

1. Nevěřím, že se z Cely dostaneme jen tak, díky nekonečné moudrosti Stráže. Bude potřeba tomu trochu pomoci.
2. Využít této situace ke zbavení se mentálního přetlaku. Jistě se najde řada ochotných akceptorů mého dárcovství.

Charakter a vzezření

Špatně spávám a trpím neustálým pocitem, že mi praskne hlava. Všechno v ní je ale v případě potřeby dostupné a myšlení mám poměrně čisté.

Horší je to s tím metrákem, do kterého jsem teď pracně zhubnul a s těmi dvěma metry, samá ruka, samá noha. Špatně se mi chodí, dělá mi potíže koordinovat pohyb končetin. Václavovi to šlo dobře, tak proč to sakra nejde mě.

Umím mluvit, ale naprosto nejčastěji se moje pusa rozmluví úplně o něčem jiném, než jsem původně zamýšlel.

Názory

Nejraději bych přehledně vysvětlil všem svůj všeobjímající světonázor, ale nejde to. Depresivní? Ale ne...!

Zvláštní schopnosti

Prozření – Jednou za hru mohu zjistit něčí Tajemství. Dotyčného se prostě zeptám na to, co má uvedeno u své postavy v odstavci Tajemství a on mi to musí pravdivě vlastními slovy převyprávět. Není možné text přímo číst. Tato procedura ale zvýší moji nelidskost o jeden bod.

Výměna – Když se mi podaří dívat s někým na vzdálenost menší než jeden krok z očí do očí alespoň tak dlouho, než napočítám s rozvahou do deseti, mohu jeden svůj bod nelidskosti předat jemu.

Nelidskost/Vůle

7/3; Nevyrovnanost – Neumím se vymáčknout. Když už si myslím, že je to lepší, tak se to vrátí jako facka. Když chci jít, tak klopýtám a neohrabaně se motám, pak jsem rád, když mě někdo vede. Když se chci najíst, to jakž takž jde, ale nesmím se na to moc soustředit. Mám rád nudná jídla.

Nashtara

Dědic hrlosti národa, který odešel pro svůj zarytý tradicionalismus. Fungovalo to tak po tisíce let, tak proč by to nemohlo fungovat dál. Nevím, ale nebylo to tak. Jednoho dne si i naši starší uvědomili, že vymíráme. Mladých je málo a staří umírají. To byl počátek konce národa Vos.

Zázemí

Kmen Aldh-Ra, jehož jsem byl příslušníkem před dlouhými léty byl silným a pečlivě uspořádaným tělesem. Bylo by nesmyslné mluvit o otci v lidském měřítku, my máme líhně. Mou matkou ale bezpochyby byla královna kmene. Veliká a hrozivá ve své nekonečné kráse. Když jejími obrovskými rodidly prochází bílá kožovitá vajíčka, je to ten nejkrásnější pohled na světě.

Aldh-Ra byl veden pětici starších, kmenovou radou, která dělala všechna rozhodnutí a kmen se jim podřídil. Válčili jsme s jinými kmeny pouště, nejen Vosskými. S lidmi jsme se setkali podle naší historie již před několika tisíci lety. Tehdy ještě nebyla žádná Říše ani Nashtara. Ale už tehdy jsme je pobíjeli a bavili se oblékáním jejich těl. Náš kmen kvetl, byli jsme silní a měli jsme jisté postavení v okolí. Ale pak začala ubývat vajec, některá byla nemocná a my se báli, že Aldh-Ra byl odsouzen bohy pouště k zániku. Když se situace nezlepšila ani s další královnou, tvorem, který po vylíhnutí sežere svou matku a okamžitě zaujme její místo, začali jsme tomu věřit. Vydali jsme poselství k jiným kmenům. Nikdo to nejprve nechtěl přiznat, ale nakonec se řada starších sešla na Velké radě a připustili, že vymíráme.

Nakonec zbyl jen jeden kmen, Aldh-Ra byl zapomenut a anektován jiným velkým kmenem. Zkostnatělí tradicionalističtí starší ztratili většinu moci a kmen silně oslábnul, když se řada Vosů vydala hledat stezky svého života jinde. Bylo jim jasné, že zemřou osamělí, protože běžný Vos nemá schopnost reprodukce. Jedním z ochotných jsem byl i já. Vydal jsem se na jih, okusit půdu veliké a slavné Říše, zkusit, jak se mi povede ve světě lidí, tvorů hloupých, bojácnych a zaslepených, ale přesto nezanedbatelně mocných.

Moje cesta Říší trvala přes 115 let. Není to neobvyklé, dožíváme se více než tři set let. Zabýval jsem se různými činnostmi, oblékal si kůže tolika lidí, že už si ani na všechny nepamatuji. Bavil jsem se tím, že jsem v kůži člověka přišel před jeho blízké a zkoušel, jestli poznají, že se něco změnilo. Některé jsem potom roztrhal nožem, jiné přímo svými rukama. Pohled na ty, kteří viděli, jak opouštím bezvládnou schránku člověka, se nedá zapomenout. Byla to nádhra.

Ale cosi mi chybělo. I já jsem se zřejmě nakazil trochou lidské mentality a potřeboval jsem cosi víc. Potřeboval jsem smysl toho, co dělám, potřeboval jsem jakýsi smysl života. Vešel jsem v město zvané Rov a rozhodl se, že ho najdu zde, kde je toho tolik. Velmi jsem se podivil, když jsem mezi změtí vývěsních štítů spatřil jeden, který byl vykován do podoby tradičního symbolu úrody našeho národa. Vstoupil jsem dovnitř.

A otevřel se mi pohled do temné krčmy, plné zápachu kouře a potu. Ale něco mě tam táhlo. Za nálevním pultem stál Vos. Měl oblečenou kůži člověka, ale tohle se pozná. Věnoval mi krátký pohled a pokynul ke dveřím vedle pultu. Vstoupil jsem a brzy poté jsem smysl svého života opravdu našel. Živím se herectvím, tak, jako mnoho lidí. Mými kostýmy jsou lidé, mým jevištěm je reálný svět. Oblékám si kůže mocných, abych použil jejich moc k uspokojení naší klientely.

A objevil jsem něco, co mi nemohl dát žádný Vos, nikdo z mocných starších. Objevil jsem pocit vlastní jedinečnosti, pocit toho, že jsem v něčem dobrý jen já sám. Samozřejmě, je tu organizace, ale ta jen dohazuje zakázky. Skutečné nadání třímá v lidech jako já. A já jsem v současnosti nejlepší. Na dvě desítky loutkářů by chtěli být alespoň tak dobré, jako jsem já. Je to jako droga, musím se udržet na špici a to znamená jít stále dál a výš.

Dodatečné informace – Vos

Vosové jsou příslušníky trosky hmyzího národa ze severních pouští. Jsou to pomenší humanoidní stvoření, která mají ráda teplo a vlhko. Ačkoliv výškou a délkou končetin připomínají asi dvanáctileté dítě, jejich tělesná masa je velmi malá. Váží asi dvanáct kilogramů, jsou tedy velmi hubení. Nemají žádný vnitřní opěrný systém, pouze exoskelet.

Mají zajímavou schopnost vniknout do mrtvého lidského těla (invaze do živého těla jednak usmrtí a také zvyšuje riziko poškození uzlů podstatných pro jeho řízení), a toto poté animovat a vytvořit tak iluzi živoucnosti. Vylučují látky, které umožňují tělo konzervovat, to pak podléhá rozkladu jen velmi pozvolna, Vos tak může v těle setrvat i několik týdnů, aniž by rozklad těla započal, později je třeba dávat si pozor, kolik kůže je odhaleno. Zkušeni loutkáři Vosů vystřídali na desítky těl a jsou ve svém umění tak dobří, že ani při bližším zkoumání nepůsobí nápadně. Jedinou výjimkou jsou oči. Vosové mají členité oko, podobně jako například moucha a jejich zrakový nerv z nějakého důvodu není kompatibilní s tím lidským. Proto, pokud chce Vos vidět, musí nahradit oči obětí svými vlastními. To pro něj samo o sobě také nepředstavuje problém. Problém je ale v tom, že každý na první pohled pozná, když má člověk hmyzí oči. Dříve se to prisuzovalo různým posedlostem, dokud medicí a také Čistci tuto pověru důsledně nevymýtili. Vosové tedy svoje oči různými způsoby maskují. Většina obyvatelstva Říše nemá o existenci Vosů ani ponětí.

Vztahy k ostatním

- **Augusto:** Kolik takových, jako je on jsem už osedlal. Desítky. Ale ti moji měli vkus a jistou eleganci.
- **Basha:** Takhle je cítit mrtvé maso. A přesto se hýbe. S tím jsem se ještě nesetkal.
- **Gustafo:** Vypadá velmi cílevědomě. Tudy cesta manipulace zřejmě nepovede.
- **Vaklav:** Spojit síly tohohle a Fua a byla by to ideální maskovací akce pro můj únik. Věřím, že naháněním těchto dvou by se Stráž na chvíli zabavila. Jenže tehle očividně neumí ani chodit.
- **Daeris:** Nevím, proč se jich jejich vlastní krajané bojí. Už jsem byl v několika z nich a zevnitř jsou úplně stejní, jako ostatní lidé.
- **Mar-Mar:** Má chytré oči. Možná by se s ním dalo nějak domluvit. Nevypadá, že by tu chtěl strávit zbytek své existence, stejně se na to dívám já. A v mém případě je to výrazně delší doba.
- **Fu:** Když bude nejhůře, tento muž by se možná dal využít ke zlomení několika kostí neopatrné Stráže. Vlastně by nemuselo být nezajímavé přinutit ho, aby Elafé usmrtil. Třeba ve vzteku. Stačilo by jen najít vhodné třecí plochy, témata, na kterých se neshodnou.
- **Andala:** Takové jako ona můj národ kdysi využíval k vlastnímu pobavení. Nahánění těchto mláďat bylo atraktivní a přitom nikterak časově náročnou zábavou. Jejich maso je to nejlepší. Ty doby už jsou ale pryč. Lidi už nejíme a mláďata jsou příliš malá, než abychom je mohli pohodlně osedlat.
- **Elafé:** Nerad sice ovládám ženy, nějak se nemůžu vcítit do jejich situace v lidské společnosti, ale budu se s tím už muset nějak vypořádat.

Atentát

Někdo si přál nahradit Místodržícího. To je zajímavé, většinou se nezachází takhle vysoko a lidé se spokojí s nižšími posty, které jsou snáze nahraditelné, ale zároveň často bohatě stačí na to, aby odvedli svou práci. Zuřil jsem, když nahrazení Alvady dali někomu jinému. Proč bych to neměl být já, když všichni ví, že jsem nejlepší? Zajímalo mě, co jim Dzianan slíbil, že mu to dali. A vida, jak to ten idiotek zpackal. Taková šance na zisk prestiže, nahrazení místodržícího, to bylo něco.

Nahrazení proběhlo asi dva měsíce před vlastním atentátem. Byl jsem v těle jednoho z důstojníků palácové Stráže, několik jsem jich vyřadil a umožnil tak vstup Dziananovi. Ten svou část odvedl poměrně rychle. Ještě několik týdnů jsem zůstal v roli, abych se ujistil, že všechno pokračuje tak, jak má. A tak to skutečně bylo, takže se nebylo čeho bát.

Opustil jsem tedy důstojníka a šel se věnovat jiné zakázce. Ta na sebe nenechala dlouho čekat, život šel dál. Jenže ráno před průvodem mě vyhledal jeden člen organizace a vyděšeně mi oznámil, že se něco chystá. Nebyl čas, musel jsem i najít jiné tělo, to současné jsem potřeboval zachovat kvůli svému druhému úkolu. První, na koho jsem narazil, byl jakýsi pekař. Vydal jsem se do průvodu a skutečně, po několika kilometrech se Dzianan – Alvada skácel k zemi. Jak je možné, že jsem si nikoho nevšimnul? Vrhel jsem se tím směrem, ale Strážě bylo kolem příliš. Jednoho jsem vzal přes krk ve snaze udělat si trochu prostoru a dostat se blíž. Ale to byla chyba. V zápětí jich na mě viselo alespoň šest a to už ani pekař neovládnu.

Po cestě do káznice jsem si ještě z haleny utrhnul pásku přes oči. Spoléhám na to, že si nikdo nebude pamatovat detaily a musím skrýt své oči, dokud to jen půjde. Možná, že jako slepci se mi vyhne podezření.

Tajemství

Nerad bych, aby se ostatní dozvěděli o tom, že jsem Vos. Měl bych skrývat svoje oči, to většinu lidí vyděsí a ještě by se o mě mohli zajímat Čistci. Bude daleko lepší, když budu prostě jenom obyčejným slepým pekařem.

Cíl

1. Zničit toho, kdo stojí za smrtí Dzianana v těle místodržícího Alvady. Na jednu stranu to byl rival, na stranu druhou nic nevyvází smrt Vosa.
2. Zbavím se Elafé. Je ze Stráže a v jejím těle se mi bude káznici daleko lépe opouštět. Jen musím najít vhodnou chvíli a provedení celé delikátní operace přesedlání.

Charakter a vzezření

Rád plánuji a chystám různé věci. Rád mám pocit, že mám nad svým okolím kontrolu. Nerad ji ztrácím. Nerad jsem vydán na milost někomu jinému. Nerad se pohybuji dlouhou dobu ve společnosti lidí. Zkrátka tahle cela je pro mě ideální prostředí. Alespoň mě to motivuje k nalezení cesty ven.

Silnější tělo staršího pekaře s členitými hmyzíma očima. Páska přes ně by měla posloužit jako ochrana před zbytečnou lidskou zvědavostí. A v případě nejvyšší nouze to můžu risknout, sundat ji a normálně vidět.

Názory

Lidé jsou skutečným dobytčím, pouze něco, co je vhodné k manipulaci, ať už přímé či zprostředkované. To, jak snadno lze tuto kontrolu uskutečnit, jen dokazuje, že si nezaslouží nic lepšího, než život v otroctví.

Zvláštní schopnosti

Zbroj z masa – Mou vlastní tělesnou schránku obklopuje ještě tělo, které si oblékám. Dvakrát za hru mohu prohlásit, že zásah zbraní nebo beze zbraně nezasál žádnou životně důležitou část a mohu ignorovat následky takového útoku. Otázkou je, jestli někomu nepřijde divné, že jsem po ráně do břicha nepadnul. Tato schopnost samozřejmě nepracuje, pokud nejsem Vtělen.

Vtělení – Mohu se vtělit do mrtvého těla jedince a začít ho ovládat. Mohu se vtělit i do živého těla, ale to stejně zemře a navíc by se pak mohlo daleko hůře ovládat. Celá operace se provádí otevřením otvoru v zádech mezi ledvinami a trvá asi tak dlouho, jak dlouho pomalu počítám do dvaceti. Pokud chci používat zrak, musím nahradit oči obětí vlastními a to je pak velmi zřetelný detail. Mohu oběti ponechat její oči, ale pak jsem slepá já. Vtělení přidá jeden bod mé nelidskosti. Tělo mohu kdykoliv opustit v průběhu pozvolného počítání do tří.

Nelidskost/Vůle

7/8; Nevyrovnanost – Když se přestanu ovládat, začínám ztrácet kontrolu nad svým tělem. Natož pak ještě ovládat nějaké maso navíc. Musím opustit svého hostitele a navíc nezvládám pořádně ani vlastní koordinaci. Nejdříve je nutné vyřešit problém ve vlastní hlavě a až potom se zabývat pohybem. Stočení do klubka a uklidňující poklepávání nohama mi v tu chvíli stačí a navíc docela jde.

Fu

Cech mě vychoval. Cech je mou rodinou, mou matkou, mým otcem, dědem, rádcem a životní láskou. Dlužím mu to, čím jsem. Tenhle dluh možná nikdy nesplatím a možná je to tak dobře. Cech je můj smysl života. Dává mi práci, ve které jsem dobrý. Dává mi přátele. K některým je lepší neotáčet se zády, jiní zůstanou na celý život. To je Cech, žádná banda zlodějů a mordýřů. Ale tyhle kecy jsou tak patetické. Vždyť – oholené na kost – jde jenom o peníze, trochu prestiže a o bohy.

Zázemí

Nevím, komu jsem se kdy narodil. Není to důležité a nic to pro mě neznamená. Něco na mě asi bylo špatně, ale vychovali mě v klášteře Řádu jako nalezence. Někdo prostě zanechal malé dítě v košíku před dveřmi chrámu. Podle tradice je to možné a Řád by se o mě měl postarat. A to také udělal. Naučil mě tvrdě dít, modlit se k Otci a Matce – božské dvojici – a dal mi jídlo a střechu nad hlavou. Tu jsem sice musel čas od času opravit a pro to jídlo jsem musel také nemálo udělat, ale byl jsem na takový život zvyklý od doby, co si vzpomínám a dá se tedy říci, že jsem byl nějakým způsobem šťastný.

Vyrostl jsem trochu do šířky a hodně do výšky a začal se poohlížet po jiných možnostech, jak žít. Kněží tím samozřejmě nebyli nadšení, ale byl jsem už dost velký na to, aby mě ve dne v noci drželi v chrámové zahradě a nutili okopávat kyticky. Nedá se jim ale upřít, že ve mně vytvořili jakýsi cit pro morálku a kázeň. Neměl jsem rád, když jsem něco „musel“ nebo „měl“, ale takový byl život před bohy. Dalo by se říci, že jsem se od nich nikdy neodvrátil, jen jsem si časem základní prvky víry vyložil poněkud fundamentálněji.

Kláster jsem opustil ze dne na den. V noci mě vzbudil zvuk poplašného zvonce, rychle jsem vstal a vyběhl ze své cely zjistit, co se děje. Tehdy mi mohlo být asi dvanáct let. Celý hlavní chrámový dvorec zářil v plamenech, ty přeskakovaly po střeších a zdálo se být všude. Rudá záře mě obklopovala a já jsem pocítil strach. Říkal jsem si, že mě možná božská dvojice soudí a čeká, jestli se zaleknu plamenů podsvětí. Ale já se nezaleknul. Když jsem se probral z tranzu, který ve mně plameny vyvolaly, všimnul jsem si desítek mnichů, kteří hasili požár. Jeden ke mně přiběhl a poslal mě ven na ulici, abych prý byl v bezpečí. Báł jsem se o ně, ale ještě více jsem se báł těch plamenů a tak jsem běžel co mi síly stačily. Sotva jsem proběhl branou ven, zřítíl se hořící nosný trám a zatarasil cestu ven. Pobíhal jsem zmateně kolem a volal o pomoc, kolem se seběhl hlouček lidí, někteří se pokoušeli hasit, ale oheň se nedal. Té noci jsem osaměl.

Pár nocí jsem strávil na ulici mezi starými krámy, báł jsem se vyhledat přístřeší dalšího chrámu. Báł jsem se, že bych mohl přivolat zkázu na další chrám. Že jsem se možná dost nesnažil a dost nemodlil. Později jsem si uvědomil, že tohle všechno bohové naplánovali pro mě, aby mě udělali silnějším a lepším člověkem. Aby mě dostali tam, kde jsem jim mohl být opravdu k užítku.

Pak mě našel muž, šedobradý, vrásčitý. Zeptal se mě, co tu dělám a jestli mám kam jít. A já jsem neznal odpověď ani na jedno. Vzal mě s sebou a uvedl mě do Cechu. Většina lidí si myslí, že je to jenom spolek vyvrhelů a příštipkářských zlodějíčků, ale tak to vůbec není. Je to pevná, stmelená organizace, dobře vedená, funkční a pracující. Stále, ve dne v noci, denně, týdně, ročně. A já jsem do ní zapadl jak namazané kolečko a doplnil tak její téměř perfektní soukolí.

Začal jsem jako každý, trocha zlodějny, pak asistence na nějakých vloupačkách, všechno mi šlo. Ale byl jsem vždycky tak trochu velký a tak pro mě začaly být tyhle činnosti obtížné. Vyžil jsem tedy více

svého fyzického potenciálu a pomáhal lidem vzpomenout si na dlužné částky a nedodržené sliby. Šedobradý muž, představený cechu, jehož jméno vlastně nikdo neznal, na mě byl moc hrdý. Byl jsem rád, zase jsem jednou měl vzor, ke kterému jsem mohl upírat svoje zraky a také tu byl někdo, kdo mi pomáhal najít cestu životem.

Před několika lety byl šedobradý muž zabit společně s několika členy cechovní rady. Říkalo se že to byl někdo z Cechu, nějaký parchant, co si myslel, že si může dělat co chce. Někdo, komu se nelíbilo, co pro něj cech dělá. Tohle si беру sakra osobně. Kdybych toho hajzla potkal, zabiju ho jedinou ranou. Ale nejdřív mu ukrotím uši vlastními rukama. Ale přišel nový představený a zase tolik se toho nezměnilo. Čas to zahladil.

Mám taky vlastní partu, je to teda pěkná banda. Už ani nevím, kdy jsme se dali dohromady, ale bylo to někdy mezi tehdy a teď. Všichni patříme k Cechu a prostě jsme tak nějak zjistili, že nám to spolu jde dobře a že tedy nepotřebujeme na věci nic měnit. Deadris, on je mor, toho jsem potkal prvního. Sedli jsme si v podstatě hned na první pohled. Nikdy jsem nesdílel přesvědčení o tom, že morové jsou zdegenerovaní levobooci lidské rasy. Jsou prostě jiní. Absolvovali jsme spolu pár akcí a pak jsme přibrali Mar-Mara. Ten kluk byl vždycky chytrý, ale taky trochu bezohledný a možná až příliš cílevědomý. Ale co, hlavně že to funguje a občasná hádka to spíš dokáže příjemně okořenit, než zničit.

Když jsem ale nad tím vším začal trochu více přemýšlet, došlo mi, že moje víra se asi s tímhle moc neslučuje. Kněží sice vydávali v podstatě při každé mši opravená znění výkladů Svitků, ale obávám se, že ty části o ubližování bližním se hned tak měnit nebudou. Po nějaké době jsem ale sám sebe přesvědčil o tom, že to tak bohové vlastně museli chtít, že mě k tomu navedli a že chtěli, aby tu byl někdo, kdo opravdu žije svůj život. Já žil svou práci, našel jsem si zalíbení v laciných pouličních děvkách, v hraní karet, kostek a jiných hazardních her a vůbec, byl jsem šťastný.

Může snad někdo něco namítat? No může, ale měl by pak zvážít, jestli má dost argumentů i na naraženou čelist a zapálené nohavice. Mám rád svůj život, je zatraceně dobrej.

Dodatečné informace

Mezi lidmi v Cechu se vypráví řada historek. Jednu si ale pamatuji od doby, co jsem byl ještě hodně mladý. Slyšel jsem, že existuje nějaký starý zákon, který říká, že když vézeň vyřeší nějakou hádanku, tak ho prý strážé musí pustit. Jak jen to bylo? Nějak takhle:

*Jsem přesnější než hodiny,
slyší mě, jak tikám.
Ve chvíli zemřu,
ale obrodím se, až mě zavolají ti,
kdož jsou toho hodni.*

Vztahy k ostatním

- **Augusto:** Tohle chlapíka jsme kdysi okrádali. Jaká ironie osudu. Nakonec nás Mar-Mar přesvědčil, že bychom měli vynakládat svou energii na smysluplnější zábavu.
- **Nashtara:** U tohle pekaře jsem si vždycky skvěle pochutnal. Zajímalo by mě, proč oslepnul. To už toho asi moc nenapeče. Ani nic jiného.
- **Basha:** Tohle je můj osobní tip. On to podle mě mohl klidně udělat. Nevím proč, něco na něm je a já myslím, že je to právě tohle.
- **Gustafo:** Pohybuje se úsporně a váží, než něco udělá. Byl by z něj dobrý společník v některých akcích.

- **Vaklav:** Je mi toho prosťáčka trochu líto. On si to asi neuvědomuje, ale má takový potenciál. Božská dvojice zřejmě ví, proč je takový, jaký je, ale nemyslím, že to ví i někdo jiný.
- **Daeris:** V něčem mi připomíná sebe, ačkoliv je úplně jiný. Možná je to tím, jak se já dívám na svět a jak se svět dívá na mory.
- **Mar-Mar:** Nikdy jsem mu moc nevěřil. Už sice několikrát prokázal, že je loajální, nedovedu si to vysvětlit, ale myslím, že to není rovný chlap. Teď od nějaké děvky něco chytil, pořád kašle.
- **Andala:** Malá a neškodná. Vždyť je úplně vyděšená. Představa, že by ona mohla mít s tím atentátem něco společného mě vhání do očí slzy. Smíchu.
- **Elafé:** A jen houšť, další ženská. Kde jsou ty časy, co měli chlapy a ženské oddělené cely. Takhle na ní půlka cely bude čumět, místo toho, abychom se snažili najít způsob, jak se dostat ven.

Atentát

Byla to rutinní akce. Tedy ne že by se mi často stávalo, že mám zabít místodržícího, ale v zásadě to byla práce jako jakákoliv jiná. Já, Mar-Mar a Daeris jsme prostě dostali cechovním rozkazem zařídit tuhle věc. A bylo nám za to slíbeno opravdu hodně. Jenže jsme to nestihli, někdo tam byl dřív. Asi tak o deset kroků. Už jsem byl skoro u něj, šipka nachystaná v ruce, kamarádi v záloze, ale on se skácel. Možná mě poznal někdo ze Stráže, nebo co, ale sebrali mě. Kdyby se mi podařilo odsud dostat, třeba nám Cech stejně zaplatí. Vždyť jsem tam byl, přímo u toho, náklady a výlohy, námaha a tak. Malou odměnu si určitě zasloužím.

Tajemství

Nechci moc rozebírat okolnosti své účasti na atentátu. Na jednu stranu je hezké, že jsem měl tu možnost, ale nechat si to takhle vyklouznout z rukou, to by mohlo umazat moje jméno. Leda že by se našel ten skutečný vrah, s ním by to asi mělo smysl trochu probrat.

Cíl

1. Dostat za každou cenu z cely sebe a své dva společníky z Cechu.
2. Pokud je v cele ten, kdo místodržícího Alvadu skutečně zabil, nebylo by špatné to vědět a případně zjistit, jestli mi tím zaniká nárok na cechovní výplatu, nebo by to šlo nějak domluvit.

Charakter a vzezření

Jsem bouřlivák. Pokud se mi něco nelíbí, sakra nahlas a důrazně se vyslovím. A běda pak tomu, kdo by se chtěl přit.

Nemusím se za každou cenu rvát, ale mám na to tak trochu postavu, takže když to někdo vysloveně chce, má to mít.

Mám taky rád přehlednou situaci, ve všem pořádek a tak. Nesnáším, když si někdo něco špitá v koutě, když se řeší něco, co se mě týká. Prostě lidi by měli buď držet, nebo mluvit nahlas.

Názory

Můžete se bavit o moudrosti, to tom, jak žijete podle bohů, ale mluvím za vás vaše činy. A já chci obstát u posledního soudu se vztyčenou hlavou. Je nepravděpodobné, že mi přisoudí ráj, ale podsvětí je plné lidí jako já, lidí, co se nebáli vzít život do vlastních rukou a neřídít se pravidly, které je denně svazují do kozelce.

Zvláštní schopnosti

Rváč – Jednou za hru, pokud na mě někdo podnikne útok zbraní či beze zbraně, mohu využít svých soubojových schopností a jednoduše mu dát ochutnat vlastní medicínu. Takový útok pak bude mít efekt na toho, kdo jej vedl, mě se nestane vůbec nic (*efekt útoku je zrušen*).

Škrábnutí – Jednou za hru mohu jeden útok zbraní nebo beze zbraně prohlásit za škrábnutí, které mě nijak vážně nezranilo (*efekt útoku je zrušen*).

Omráčení – Jednou za hru mohu velmi opatrným naznačením úderu na hrudník oběti tuto omráčit na dobu zhruba deseti minut. Tuto dobu si oběť v duchu sama počítá a snaží se nevnímat okolí.

Nelidskost/Vůle

5/6; Nevyrovnanost – Když se tohle stane, tak to se opravdu neovládám. Začnou se mi nad hlavou honit pomyslné mraky a létají hromy a blesky.

Mar-Mar

Něco tu a něco támhle. Člověk je vlastního štěstí strůjcem a já se té myšlenky držím jako pijavice třísel. Cech je zajímavá věc, je to něco jako stále zaměstnání. Jako když je člověk třeba švec. Celý den šije a spravuje boty, zakázky lidí, co nezná, ale hrabe se v jejich hnusu. Dnes a denně. Ale já si umím najít vlastní práci s, řekněme, osobním přístupem. A se stejným přístupem ji i dělám. Prostě něco tu a něco támhle. Člověk se musí chopit příležitosti, když chce být Někdo.

Zázemí

Nějak se to tak seběhlo a moje maminka a tatínek se měli rádi. Měli se dokonce tak rádi, že zplodili mě, parchanta tak urvaného, že by pohledal. Nic mi prý nebylo dobře a nedal jsem se utišit. Být svým otcem, už se asi praštím dlaždicí. Ale rodiče to nějak snášeli a vychovávali tu urvanou kouli masa a sádla dál.

Měl jsem ještě tři bratry a šest sester. Nebyli jsme však nijak šťastná rodina. Máma s tátou se často hádali a neměli na nás čas. Měli jsme chuťvu, pokojskou a komorníka – majordoma. Bydli jsme v dobré čtvrti Rovu ve velkém domě. A ten se div nezboural, když po sobě naši házeliblesky mezi tím se prohánělo stádo nenažraných bastardů. No radost, opravdu radost.

Tehdy to asi začalo. V takovém kvantu konkurence člověk neměl, co neurval. A já se učil hodně rychle, rychleji, než mí sourozenci. Takže jsem leckdy leccos zajímavého přeci jen urval a bylo mi fajn. Tak akorát.

Všecko štěstí jednou končí. Dorostl jsem v muže, který neměl rád své rodiče, nenáviděl své sourozence a v domě nebyl ochoten vydržet ani minutu. Když řekl svému otci, že na něj kašle a že si bude dělat co chce, otec mu dal ultimátum. Má prý se srovnat, nebo může jít z domu. A já si vybral to lepší pro mě, pochopitelně, zabalil si pár šupů a šel jsem.

Něco tu a něco támhle, sem tam nějaká malá výpůjčka od kramáře s neurčitou dobou splatnosti, a tak dále. Otec mě ale dal hledat. Ne Stráží, jak by to udělal každý normální, ale Cechem. Tomu jsem skoro nevěřil. Myslel jsem, jak se moje kariéra slibně rozjíždí a mě zatím po Rovu naháněl nějaký hrdlořez s obuškem, aby mě klepl a dovlekl domů.

To se mu taky povedlo, kde bych se já dozvěděl, že mě někdo hledá. Probral jsem se ve špinavém páchnoucím kutlochu, zřejmě lovcovo oblíbené místo. Měl jsem roubík a byl jsem přivázaný k židli. Netrvalo dlouho a přišel si povídat. A ne sám. Přivedl s sebou někoho, koho bych tady rozhodně nečekal. Mého otce. Už ani nevím, jak se to semlelo, ale povedlo se mi vyvléknout ruku z pouta, rozvázat si druhou a to vše za plynulé konverzace s mým otcem na téma „návrat domů“. Když se situace zdála být příhodnou, vyskočil jsem, vytrhl hrdlořezovi nůž zpoza opasku a dvakrát krátce vbodl do žaludku. Skácel se jako podfatý a začal se svíjet v křeči. Přehodil jsem si nůž do pravé ruky a začal otci vysvětlovat, jakou že to udělal chybu. Řekl jsem si, že z toho alespoň něco vytřískám a dědictví se mi zdálo jako příjemná cesta. Jedna jedenáctina sice nebyla nejvíc, ale z jeho majetku toho bylo opravdu dost. A tak jsem po krátkém dialogu ubodal i svého vlastního otce, dorazil hrdlořeza, utřel nůž a vyrazil pryč.

Když se otázka dědictví otevřela, byl jsem v šoku. Ten hajzl mě normálně přechřál. Stihnul mě vydědit závětí ještě dříve, než za mnou šel. Takže jsem neměl ani floka. Ale poučil jsem se. Už žádné vyjebávání s Mar-Marem, už ne a nikdy více. Odteď budu já ten, který bude vyjebávat. Nakonec se tak skutečně stalo a já jsem byl

najednou bezpáteřním prvotřídním zmetkem, který by prodal vlastního otce, kdyby ho už předtím nezabil.

Stal jsem se členem Cechu, přišlo mi to jako logické vyústění mé situace. A skutečně bylo. Nikdo se člověka na nic neptal, občas někdo dostatečně vysoko postavený pronesl nějaký blábol o cechovní cti a jinak byl klid.

Dokonce jsem tam narazil na takové dva blbečky, Fu a Daeris se jmenovali. Vypadali tehdy jako teplí bratři, co hledali kamaráda a já si řekl, že by to mohlo být jednak zábavné a jednak užitečné. Měli jsme spolu pár akciček spravedlivým dělením, ale na to mě moc neužije. Nakonec jsou to ale docela fajn kluci. Když se jim zavelí, tak to jde. Jen se nesmí velet moc nahlas. Fu má rád pocit, že velí.

Vztahy k ostatním

- **Augusto:** A vida, sám pan zchudlý šlechtic. Kdysi jsme mu s partou docela zatápěli, nosil s sebou tehdy dost peněz a vždycky přišel o ně a o boty. Pak mi nabídnul dost peněz, když toho necháme, že prý vypadám rozumně. No to teda sakra jo, přemluvil jsem chlapy a začali jsme se bavit někým jiným.
- **Nashtara:** U tohohle pekaře jsem si vždycky skvěle pochutnal. Zajímalo by mě, proč oslepnul. To už toho asi moc nenapeče. Ani nic jiného.
- **Basha:** Hm, nechtěl bych se s ním prát. Nevypadá jako zvláštní bouchač, ale působí tak klidně a vyrovnaně. Buď je to hlupáček nebo magor. Jedno lepší než druhé.
- **Gustafo:** Tak tohle, pánové, tohle je opravdu něco. Pamatuji si tohohle syčáka ze svých mladých let v Cechu. V cechovním domě se povídalo, že to byl on, kdo tehdy zabil představeného a půl rady.
- **Vaklav:** Co tu sakra budeme dělat s tímhle breptajícím imbecilem? Nestojí ani za pozornost.
- **Daeris:** Můj společník, „kamarád“, už jsme toho spolu docela dost zažili, ale vždycky byl ta trochu o krok za námi. Někdo prostě má a někdo nemá.
- **Fu:** Ta přerostlá opice byla vždycky dobrá tak na rozbíjení dveří. Občas se sice vytáhnul a něco se mu extrémně povedlo, ale nebylo to často. Na druhou stranu ty dveře a čelisti láme opravdu dobře, to se mu musí nechat.
- **Andala:** Tahle malá kurvička by se dala velice dobře zpeněžit na černém trhu. Nebo bych jí mohl dát někomu, kdo by ji prodával jako děvku a mít z toho drobnou provizi. Nebo bych mohl – možná – já sám...
- **Elafé:** Ale když vidím tuhle, myšlenky na Andalu mě rázem opouští. Tohle je kus ženské, který stojí za všimnutí a dokonce i za zapamatování.

Atentát

Cech po nás chtěl, abychom sejmuli Alvodu, rováského místodržícího. To byla ale šilenost. Bude mít kolem sebe určitě kupu strážných a jiných pohůnků. Kluci ale řekli, že do toho jdeme. Bylo za to prý celkem dost peněz a hlavně ta prestiž. Fu prohlásil, že se nemusím bát, že si to vezme na starost a my ho budeme jenom krýt.

To určitě. Já mám rád svůj život. A ještě víc peníze. Takže jsem to pouze spojil dohromady a udělal z toho velký Mar-Marův plán. Moje plány jsou stejně ty nejlepší. Vždycky funguji, alespoň pro mě. Nechal jsem si tedy od Stráže tučně zaplatit, když jim prozradím „velký plán atentátu na místodržícího“. Skočili po tom jako slepice po flusu. Namastil jsem si kapsu a nechal se zatknout, abych unikl podezření, kdyby se kamarádi dostali z cely nějak moc rychle a měli jasnou chvíli. Ostatně nevdalo by mi pokračovat v činnosti s nimi. Hrají své role dobře a když se dostanou ven, budu to brát jako znamení možného pokračování našeho přátelství.

Tajemství

Mým kamarádům z Cechu by se asi nelíbilo, kdyby se dozvěděli, jak přesně to proběhlo s tím šlechticem Augustem, že mi zaplatil bokem, abychom ho už přestali navštěvovat a brát mu jeho věci. A dal mi toho dost, takže jsem souhlasil a přesvědčil Daerise a Fua, že máme lepší věci na práci. Jak rád se chápu takovýchhle příležitostí. No je da.

Cíl

1. Dostat se z cely. Je úplně jedno jak a přes koho. Co se mě týče, tak klidně přes mrtvoly. Za každou cenu – a tím myslím za každou cenu.

Charakter a vzezření

Nevím čím to je, ale poslední dny mám *záchvaty kašle a nebo alespoň pokašlávám*, když je to lepší.. Doufám, že je to jenom nějaké běžné nachlazení, nebo tak, ale někdy skoro až nemůžu dýchat. Zhoršuje se to, když jsem nervózní.

Bývám trochu úlisný. Taky rád vím přesně, co se děje a chci do toho alespoň vidět. Není důvod nad tím mít přímo kontrolu, ale člověk by měl mít přehled, aby se stihl včas zařídit. Vetřít se všude, kde může o něco jít, to je ono.

Rád plánuji různé věci, nechávám se přesvědčit k věcem, které bych normálně neudělal, ale jen pokud z toho budu něco mít. Zradit kamarády? Proč ne, nebylo by to ostatně poprvé.

Názory

Město je taková velká skládka. Na skládce se povaluje spousta odložených věcí, jsou tam lidi, o které nestojíte a věci, na které jste zapomněli, že je chcete. A já mám ten dar, tu schopnost tyhle věci vzít, vybrat z té skládky a vystavit je na nádherném, exponovaném místě – mém vlastním místě.

Zvláštní schopnosti

Jed – Jednou za hru mohu naznačením škrábnutí nehtu na ruce zanést do krve oběti smrtelný jed. Nepůsobí nijak rychle, ale funguje. Výsledek určí vypravěč, který nakonec informuje oběť. Oběti je nutné pouze sdělit, že se jedná o útok jedem.

Hadí jazyk – Jednou za hru se mohu pokusit postavu, do které dostatečně dlouho a obratně duji, přesvědčit o své pravdě, ona mi pak začne důvěřovat. Musím svůj cíl začít přemlouvat dostatečně k tématu, není možné bavit se o počasí a pak chtít, aby bezmezně věřila mé nevině. Pokud jsou všechny podmínky splněny, mohu svému cíli vsugerovat jednoduchou myšlenku, kterou musím formulovat nanejvýše dvěma slovy (např. „strážný lže“). Postava ji pak pojme za svou, pokud její vůle není vyšší než 4. Tuto skutečnosti si cíl přebere sám, tato schopnost mi nedává žádné právo zjistit hodnotu vůle cíle.

Tajná kapsa – Tajná kapsa pojme jeden předmět, který není možné najít při prohledávání. Vložení nebo vybrání tajné kapsy neumožní případným pozorovatelům zjistit její polohu, takže tajnou kapsu v zásadě není možné nedobrovolně odhalit. Tajná kapsa je na počátku hry prázdná.

Nelidskost/Vůle

5/5; Nevyrovnanost – To začínám podlézat, být úlisný a taky začínám mluvit dost z cesty. Mumlám si pro sebe, vykládám lidem kolem, co bych s nimi dělal nejrady za ohavnosti, jak bych je mučil a z toho vyletím jako čert ze škatulky a začnu rvát o tom, jak je svět nespravedlivý, že mě nenechá dělat to, co chci. A pak se jim omlouvám, říkám, že jsem to tak nemyslel. To celé pořád dokola.

Daeris

Žít na pokraji společnosti, ze které člověk vzešel je vždycky těžké. Nikdo vás najednou nechce znát a vy si myslíte, že jste to pořád vy. Samozřejmě že jste. Jenže v očích těch ostatních jste najednou „něco“, ne někdo. Je to jako rána pěstí do toho nebolavějšího místa. „Oni mají toho mora, místo zdravého chlapce.“ Co je na mě nemocného? Snad to, že krvácím, dýchám a úplně normálně se můžu nachladit? Asi tohle všechno v kombinaci s pověrou, dogmatem a špinou lidské mysli.

Zázemí

Zemřít mladý, to jsem si dlouho přál. Jako malé dítě jsem to ještě nevnímával. Nikdo z dětí si se mnou nechtěl hrát nebo si hrál jednou, dvakrát a pak už nikdy, když to zjistili jejich rodiče. Hrát si s mory, to se nesluší. Proč nám vlastně říkají morové? Máme snad v třísech a v podpaží nějaké boláky? Roznášíme snad nemoci jako lodní krysy? Pokud váháte, pak odpověď je „ne“.

Pochopil by, že by se mě báli třeba kdybych při porodu zabil svou matku a na břicho měl znamení podsvětí, ale já mám jenom trochu šikmé oči zašpičaté ušní boltce. Vlastně stačí vzít si kapuci a nikdo to nepozná. Jediná kapuce, kapuce je to, co mě dělí od normálního života. Ale já ji nechci nosit. Nebudu se dělat něčím, čím nejsem, jen abych uspokojil představu hlupců o tom, co je běžné a správné.

Zpátky k dětství. Pracoval jsem za dva, učil se co šlo a můj otec mě přesto nenáviděl. Jednak proto, že díky tomu, že jsem byl mor, už nebylo vhodné, aby měl další děti a jednak kvůli tomu, že jeho jediné dítě je právě mor. Krásný paradox. Všechno se to stáčí samo do sebe. I když jsem dělal až skoro do strhání, otec zůstal neoblomně přísný. Nikdy mi neřekl jménem, které pro mě smatkou před mým narozením s takovou péčí vybrali. Byl jsem pouze „on“.

Moje maminka to ale svou bezmeznou láskou dosti vyvažovala. Nepustila se sice do otce, aby se mě přímo zastala, ale když byl z dohledu, vždycky pro mě měla vlídné slovo, hromadu pochopení a třeba i něco dobrého. Možná, že byla zklamaná, že jsem mor a že nejsem jen „prostý člověk“, ale myslím, že to bylo spíš tím, že jí přišlo líto, že si se mnou nikdo nehraje a otec mě nemá rád. Možná že to bylo právě tohle, ta trocha soucitu, co jí motivovalo k tak velké péči.

Jednoho krásného dne můj otec naznal, že jsem už dospěl a že je čas, abych se konečně vypakoval z jeho domu a přestal mu otravovat jeho prázdný a zahořklý život. Balení mi mnoho času nezabralo, horší bylo loučení s matkou. Slíbili jsme si, že se budeme navštěvovat, ačkoliv otec o něčem takovém nechtěl ani slyšet, zřejmě i on tak trochu chápal, že úplně mě ze svého života odřezat nemůže.

Z venkova jsem se vydal do Rovu, nejbližšího a zároveň největšího, možná taky jediného smysluplného města. Tam jsem začal hledat poctivé zaměstnání, kde by užili dřiče, jakým jsem byl a zároveň by za to zaplatili alespoň tolik, aby mi to za tu dřinu stálo. Vystřídal jsem několik míst, všude mě platili mizerně a zacházeli se mnou jako s odpadem. Když jsem odcházel, vždycky vítězoslavně volali, abych už se nevracel, ale přísuzoval jsem to spíše jejich strachu, než jejich odvaze.

Delší dobu jsem pobýval u jednoho slepého zámečnicka. Byl to hodný muž, kterému bylo úplně jedno, jak vypadám, nebo co jsem zač. Zajímaly ho moje šikovné ruce a co že to dovedou udělat s mosazí a železem. Bylo obdivuhodné sledovat ho, když přes svou slepotu stále dokola vybrušoval ty nejjemnější ozuby k dokonalosti. Hodně mě toho naučil. Bohužel jsem nebyl jediný jeho žák, měl ještě dva další. Když se v dílně něco nepovedlo a mistr začal zjišťovat, co se stalo,

vždy to svedli na mě. Pak, když mistr odešel, vždycky se mi smáli, za to, že jsem se nebránil a za to, jak to bylo snadné. A kdoví za co ještě. Po nějakém čase si mě potom mistr zavolal a řekl, že musím odejít. Říkal jsem mu, že to nebyla moje vina, on opáčil, že to ví, ale že tahle zlá krev nemůže narušovat práci v jeho dílně. Dal mi na cestu nějaké peníze a náradí, prý abych se tak snadno neztratil. Časem jsem pochopil, že to vlastně myslel dobře. Takových, jako on, moc není.

Se zámečnickým náradím se toho moc dělat nedalo. Ale protože zámky mi opravdu šly, netrvalo dlouho a našel jsem si nové uplatnění v zaměstnání se zámky. Přidal jsem se k Cechu a začal vykrádat domy, hledat a otevírat skryté dveře a bytelné pokladnice s elegancí nevzhledného, ale o to šikovnějšího mora. V té době jsem potkal Fua. Byl také členem Cechu a ačkoliv zde se otázky vzhledu braly opravdu volně, Fuovi bylo zdá se opravdu ze srdce jedno, co jsem zač. Brzy jsme se spřátelili a funguje to dodnes. Později se k nám přidal ještě Mar-Mar. Tomu jsem nevěřil, když mi říkal, že mu nevadí, že jsem mor. S tímhle jsem se setkával celý život, to se prostě pozná. Na druhou stranu často dohodil nebo zařídil něco docela pěkného a po počátečních skřípěních to začalo šlapat.

Vztahy k ostatním

- **Augusto:** Nikdy se mi moc nelíbilo, když jsme s kluky okrádali tohohle šlechtice. Měl u sebe, nouzí asi netrpěl, ale bylo na něm vidět, že je to spíš slaboch a chudák. Proč okrádat zrovna takové?
- **Nashtara:** Silnější slepec. Páska přes oči a uši by taky částečně řešila můj problém. Možná řeší nějaký podobný. Nebo je prostě jenom slepý. To jsem celý já, vždycky myslím z druhého konce.
- **Basha:** Nevím, čím to je, ale tenhle muž je asi nemocný. Nějak to cítím. Nevypadá, že by měl horečku, ale něco s jeho kůží nějak není v pořádku. Ale nic není vidět, možná se mi to jenom zdálo.
- **Gustafo:** Vypadá jako liška s kunou dohromady. Koho pak z nás asi zakousne a sežere?
- **Vaklav:** Tohle je celý Fu zamlada. Jenže Fu je našťěstí nebo naneštěstí, to záleží odkud to berete, trochu míň neohrabaný a trochu více výřečný.
- **Mar-Mar:** Nejnovější přírůstek kumpanie, ačkoliv už je to nějaký čas. Občas mám pocit, že s námi nejedná tak úplně na rovinu, nebo že nás alespoň nepovažuje za sobě rovné. A navíc teď chytil ten kašel.
- **Fu:** On je opravdový přítel. Je mu jedno, jak vypadám nebo co si o mě lidi myslí. Fu zná mě, ne nějakého mora, kterého byste raději nepotkali.
- **Andala:** Kde se tady vzala malá holka, to netuším. Myslel jsem, že jsme tady zavření kvůli atentátu. Nebezpečná malá intrikánka a vražednice, bezesporu.
- **Elafé:** Jí bych na druhou stranu nějaký ten vroubek věřil. Ono to možná není úplně zřejmé, ale má vypracované tělo a to určitě nebude od výčepu.

Atentát

Ach ano, jsem vinen. Myslím, že s tím tehdy přišel Mar-Mar. Nesl tu skvělou novinu, že nás cechovní rada vybrala jako ty, kdož odstraní hlavu města – místodržícího Alvađu. A tak jsme šli do toho. Fu to měl udělat a my dva ho jenom krýt. V průvodu se to ale seběhlo nějak moc rychle. Ztratil jsem z dohledu Mar-Mara, Fu se dostal blízko, ale vyběhl po něm Strážný, než to stihnul udělat. Začal jsem se prodírat davem zpět, ale taky mě dostali. Sakra, takhle dobří nikdy nebyli. Že by jim někdo pomohl?

Tajemství

Pokud to jenom půjde, rád bych utajil svoji zločineckou minulost. Nejen kvůli Stráži a podezření, které bych na sebe jistě upoutal, ale

také kvůli tomu, jak by se na mě ostatní dívali. „No jo, mor a ještě krade.“

Cíl

1. Dostat sebe a Fua z cely, no a asi i Mar-Mara.
2. Augusto nevypadá dobře. Kdyby to bylo kvůli mně, tedy kvůli nám, asi by mě to mrzelo. Možná, že bych se ho měl zeptat, jak se mu vede.

Charakter a vzezření

Jsem trochu sarkastický, lehce nad věcí. Dost klidás, ale umím za to vzít, když je potřeba.

Celkově jsem dřív, umím se zapálit pro věc a hlavně jsem schopen dotáhnout ji do konce.

Chodím rád vzpřímeně, trochu mě to uklidňuje, když vidím, že se kolem mě řada lidí hrbí a já ne.

Nenávidím rasistické a třídně-nesnášlivé kecy.

Názory

Kdysi jsem to chtěl všechno změnit. Každého, kdo si myslí, že takzvaní „skřeti“ jsou nějak špatní, jsem chtěl přesvědčit o opaku. Chtěl jsem s nimi o tom mluvit, pochopit, proč to tak je. Nechtěli. Ale teď už to zase chápu já. Báli se. Báli se jiných, než jsou sami. Báli se toho, že by někdo „defektní“ mohl být stejně dobrý, nebo dokonce lepší, než oni.

Zvláštní schopnosti

Šperháký – Důmyslně schované. Tak dobře, že na ně dokonce ani Stráž nepřišla. Dvakrát za hru se mohu pokusit odemknout nějaký zámek. Nemůže to být zámek od cely, je příliš komplikovaný a dá se k němu obtížně dostat. Ale třeba pouta budou snadným cílem. Budu se jim chvíli věnovat a až poklidně napočítám do dvaceti, pouta cvaknou a rozevřou se.

Vyrovnanost – V jádru jsem klidný a nic mě jen tak nerozhází. Jednou za hru, kdyby se efekt nějaké zvláštní schopnosti pokoušel ovlivnit mou hodnotu nelidskosti, mohu zvolit, že selže.

Bodnutí – Jednou za hru mohu použít svůj šperhák a vrazit ho někomu do opravdu bolestivého místa. Pokud se rozhodnu zasáhnout vnitřní orgány, začne dotyčný pomalu umírat (náležitosti určí vypravěč).

Nelidskost/Vůle

3/7; Nevyrovnanost – Ve mě to doutná, všechno se ve mně vaří, myšlenky, krev, vztek. Ale nevybuchnu, to by bylo moc jednoduché. Jen usekávám věty a cedím skrze zuby ty nejstrašlivější věci. A od slov pak není daleko k činům.